T.D.R.C. No: 391
A-1906

73(P1)
N06
97005

Registered No. M-607.

THE

ARYAN

A Monthly Magazine

oted in to Hindu Religious and Philosophy

September 1906.

ஆரியன்.

மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை

பராபவஹு புரட்டாசிமீ

தகம் 1. } 1906-ஹு செப்டம்பர்மீ { இலக்கம் 2.

இதிலுள்ள விஷயங்கள்

[illegible] 37
சுதேசியம் 42
ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரமந்திரம் 43
[illegible] 45
இந்தியாவின் தற்கால முற்கால நிலைமை 47
[illegible] 52
வேதாந்தம் 58
[illegible] 59
[illegible] 63
[illegible] 65
இல்லறம் 67
வர்த்தமானக்குறிப்புகள், III. IV.

rinted and Published by the Proprietor C. S. RATHAKRISHNA
ER, at the ARYAN PRESS, No. 3 Chakrapaniswami South Gate.
Kumbakonam.

ஓர் வேண்டுகோள்.

இதற்குக் குரு ஸ்ரீசங்கராசாரி சுவாமிகளிருப்பது [illegible] திருமூல [illegible] எழுதும் கொண்டாடப்படுமான [illegible] சூரியர் முதலிய [illegible] பூசித்துவரும் [illegible] [illegible] இக்கூட்டங்களின் தனி ஓர் மதவிஷயமான பத்திரிகை இருக்கவேண்டுமென நோக்கங்கொண்டு ஆரியன் என்னும் [illegible] பூண்ட இப்பத்திரிகையை பெரியோர்களின் ஆக்ஞையின்படி பிரசுரிக்க முன்வந்தோம். இதில் [illegible] மதங்களின் பாஷியக்கருத்துக்களும் [illegible] வம், அத்வைதம், மத்துவம், ஜயினம், பிரமஞானசமாஜம், பிரமஞான சமாஜம் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ண) விவேகானந்தரியவர் இவைகளும், அத்வைத [illegible] முதலியவைகளும் இன்னமும் தோன்றியமதங்க [illegible] மதங்களின் நோக்கங்களையும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வரு [illegible] அக்கினிமதம், புத்தமதம், முதலிய உட்சமயம், புறச்சமயம், [illegible] சமய முதலியவைகளின் நோக்கங்களையும் வெளியிட்டு வருவதோடு சுருக்கமாக நல்ல விஷயங்கள் சுதேசியம், கைத்தொழில் விவசாயம் வைத்தியம் முதலிய வைகளையும் பிரசுரிக்கப்படும்.

இந்நோக்கத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு மடாதிபதிகளும் பிரபுக்களும் மிராசுதார்களும் வர்த்தகர்களும் மற்றவர்களும் எமதுபே ருதாரளராகவிருந்து ஆதரிப்பதுடன் தக்கவர்களைக்கொண்டு [illegible] களை விஷயதானஞ்செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள் [illegible] கிறோம்.

சந்தாவிபரம்	வருஷம்	ஆறுமாதம்
கௌரவபோஷகர்கள் வருஷமொன்றுக்கு	ரூ 10—0—0.	
அபிமானிகள்	5—0—0.	
உள்ளூர்களுக்கும் வெளியூர்களுக்கும்	1—8—0	1—0—0.
தனிக்காப்பி	0—3—0	
பர்மா சிங்கப்பூர் சிலோன் முதலிய இடங்களுக்கு	2—0—0	1—4—0

விளம்பர விகிதம்.

பாசியொன்றுக்கு வரியொன்றுக்கு 0—2—0.

பக்கமொன்றுக்கு 2—0—0.

நீடித்த விளம்பரங்களுக்கு நேரில் எழுதி தெரிந்துகொள்ளலாம்.

97005
4730 No. 62
22 DEC 1908 MADRAS
321
4-0-6

"ஆரியன்."

மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம் 1. } 1906-ஞ செப்டம்பர்மீ { இலக்கம் 2.

சுகப்பிரம்மரிஷி.

இம்மஹரிஷியைப்பற்றி வேதம், இதிகாசம் புராணம் முதலானவைகளில் அதிவிரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளிலென் சிற்றறிவுக்கெட்டியவாறு இங்கு தெரிவிக்கிறேன். இவ்வுலகிற்றுறவறம் பூண்டொழுக இச்சையுள்ளவர்களெவரும், இம்மஹரிஷியின் சரித்திரத்தை முறையாய் வாசித்துணர்ந்து, இவரிருந்தபிரகாரம் யாமுமிருக்கக் கூடுமாவெனச்சிந்திக்கவேண்டும். இம்மகரிஷிக்கு வைராக்கியமே பூஷணம். விவேகத்லதயன்றி அவிவேகத்தைக் கனவிலுங்கண்டறியார். இவர் துமனதிற்சமமே குடிகொண்டிருந்தது, இந்திரியங்களான கெளுக்களைத்தலையெழாதடித்த சற்குணச்சிங்கம் திதிக்ஷையென்னுஞ் செல்வத்தையவித்தவர். குருவாக்கியத்தில் மிக்க சிரத்தையுடையவர், பக்திவிற்பிரகலாதனுக்கொப்பானவர். காமமென்னுஞ்சத்துருவைக்கொன்று, குரோதத்தைக்குலைத்து லோபத்தை மறுத்து மதாதிகளை வெறுத்து முத்தியே நாடினவர். ஞானிகளின்நிலதமெனவில்வொருவரையே கூறலாம். அக்காலத்திலிவரது பெருமையுலகெங்கு மூலாவியது, பிறந்தபொழுதே ஞானிகளின் லக்ஷணத்தோடிருந்தார்கள். சுயஞ்சோதியான ஆத்மசொரூப விருத்தியினின்றொருபோதும் நழுவார். பராசரபுத்திரரான வியாஸபகவான் ஓர் நாள் ஸரஸ்வதி நதிதீரத்தில் நிஷ்டையிலிருந்து வெளிவந்தலவுங்காலையில் ஓர் மரத்தில் சித்திரபக்ஷியானது தனது குஞ்சுக்கு ஆகாரங்கொடுத்துக் கொஞ்சிக்குலாவி பிரேமையோடு விளையடுவதைப்பார்த்தார். அதைக்கண்டவுடனவரது நெஞ்சிலடியில் வருமாறு சிந்திக்கலானார். உலகத்தில் மனிதனுக்குப் புத்திரனுண்டாகின் (புத்திராயதே-இதி-புத்திர) என்றபடி, புத்தென்னும் நரகத்தைப் போக்குவான் இன்னும் "எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கட்பெறின்" என்றவள்ளுவர் வாக்கிற்கிணங்க நற்குணநற்செய்கை வாய்ந்தபுதல்வனையொருவன் பெறுவானாயின் வினைவழியாலுண்டாருந்தேவர் முதற்றூவராதீருகவுடைய வெழுவகைப்பிறப்பினிலும் தன் புத்திரனாலே செய்யப்படுந்தான தருமங்களினால் எவ்வித துன்பங்களையுமடையப்பெறான். பிதிர்கட்குத்திருப்தி செய்வான். மாதா

பிதாக்களைக் காப்பாற்றுவான். அதிதிகளையாதரிப்பான். குலத்தை அபிவிருத்திபண்ணுவான். அழியாக்கீர்த்திக் கிறைவனாகி சாஸ்திரங்களப்பியசித்து உலோகோபகாரச் செய்கைகளிற் சதாகாலமுஞ் சிந்தையுடையவனாயிருப்பான். இப்பகுதியினுடைய குஞ்சி என்னசெய்யப்போகிறது, ஆ! ஆ! பரமேச்சுரனது மாயையன்றோ சர்வஜீவர்கட்கும் இத்தகையபிரமையுண்டாயிருக்கின்றன. மாதாபிதாக்கள் தங்களுடைய புத்திரர்களை இளமைப்பருவத்திலுண்டாகும் பலவகை பிணிகளினின்று காப்பாற்றுவதும் புத்திரர்கள் பெற்றோர்களை முதுமைப்பருவத்தில் ரக்ஷிப்பதும் சுபாவமன்றோ. (நாபுத்ரஸ்யலோகொஸ்தி) என்றபடி புத்திரனில்லாதவனுக்குப் பரலோகமுமில்லையன்றோ. குலபரம்பரையென்ற கொடி புத்திரனாலன்றோ அபிவிருத்தியாகிறது. நமது குலாபிவிருத்தியின் பொருட்டு புத்திரனையடையவேண்டும் அப்புத்திரனுஞ் சத்புத்திரனாயிருப்பின் தருமாதிகளைப் பண்ணுவான். "மகன்றந்தைக்காற்று முதவியிவன்றந்தை, யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்" என்ற திருக்குறளுக்கிணங்க, இத்தகைய நற்செய்கையமைந்த பிள்ளையைப்பெற இவன்தந்தை எவ்வளவு கோடி தவஞ்செய்தானோ வெனப்பிறர் சொல்லுஞ்சொல்லையுண்டாக்குவதே பிள்ளை பிதாவுக்குச் செய்யும் சேவையாம். அசத்புத்திரனாயின் குலம் நசித்து விடுமன்றோ ஆனதால் சத்புத்திரனையே யடையவேண்டும். எனச்சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார் அப்பொழுதவ்வழியாகச்சென்ற நாரதர். வியாசரைக்கண்டு மிக்குல்லாசத்துடையவராகவொருவரையொருவர் உபசரித்து க்ஷேமலாபங்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நாரதர் வியாசரது முகத்தை நோக்கி வியாஸபகவ! எப்பொழுதும் நமது முகமலர்ந்தமயமாகவேயிருந்தலன்றோ வியல்பு! அப்படியின்றி யாதுகாரணம் பற்றி விசனமுற்றிருக்கிறீர்? என்றார். வியாசர் திரிலோகசஞ்சாரியாக நாரதரே! தாம் கூறியதுவாஸ்தவமே யானிப்பொழுது குலவிருத்தியின் பொருட்டு புத்திரோற்பத்தியிலாவல் கொண்டவனாயிருக்கிறேன். சத்புத்திரனாகவும் பிறக்கவேண்டும். யாதுசெய்வேன் இதற்காக விவாகஞ்செய்து கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற்குப் போவோமென்றால் தபசிற்கு விக்கினமுண்டாகிறது அதின்வழியே சம்சாரமபிவிருத்தியாய்விடும். வாசனைவளர்ந்துவிடும். ஜென்மத்திற்கேதுவாகும் அநேக ஜென்மங்களையெடுக்கநேரிடின் மகாதுக்கமன்றோ ஆனதால் பயப்படுகிறேன். இதற்கோர் வழியைத்தாமே கூறவேண்டுமென்றனர். நாரதர்-தாங்கள் சுபகாரியத்திற் பிரவிருத்தித்திருக்கிறீர்கள். தாது தபோமகிமையுங்கீர்த்தியும் ஐசுவரியமும் திரிலோகமும் பிரசித்திபெற்றிருக்கின்றனவன்றோ! விஷ்ணுவின் அவதாரமான தமக்கேவித்தகைய சஞ்சலமுண்டாயின எங்கள் விதியாதோ? பகாதிரான தம்மிஷ்டத்தைப்பற்றி யிவ்வளவு யோசிப்பதேன் ஆனந்தமன்றோயிப்பொழுது பரமேச்சுரனைக் குறித்து தபசு செய்தால் புத்திரனைப்பெறுவீர்கள். தக்கனைப்போலாற சத்தியசங்கற்பமுள்ள

சங்கற்பமுள்ள மகரிஷிகள் நினைப்பினிதோர் பெரியகாரியமாமா? என்றனர். வியாசருமுடனே யாலோசித்துப் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவம் புரிந்தனர். சர்வேசுவரனும் மகிழ்ந்து பிரத்தியக்ஷமாகிய நினக்குவேண்டும் வரமியாது? எனவினவினர் வியாசர்-ஐயனே எனக்குச் சத்புத்திரனொருவன் வேண்டுமெனவுரைத்தனர் அதைக்கேட்ட பரமசிவன் மிகச்சத்தியவானையும், ஞானிகளின் சிகாமணியாயும். உமக்கு ஒரு புத்திரனுதிப்பானெனக் கூறிமறைந்தனர். வியாசருந்தனதாச்சிரமத்திற்குச் சென்று வசித்துக்கொண்டிருக்குங்காலையில், ஓர்நாள் எதிரிலிருந்த விருக்ஷமூலத்தில் ஓர் சுந்தரமான ஸ்திரீயைக் கண்டனர். இந்த ஆரணியத்திலித்தகைய பெண்மணி வருதற்குக் காரணமென்ன? இவள் [illegible] ஸ்திரீயைப்போல் விளங்குகிறாள். இவளையிங்கனுப்பியவர் யாவர்? இதுகாறுமித்தகைய பெண்ணணங்கையிங்கு கண்டோமில்லை தபோநிஷ்டர்களைக் கெடுக்கத் தேவர்களாலனுப்பியவளோ? மனிதனொருவன் பக்ஷியைப்பிடிக்கக் காமனெனும் வேடனால் விடுத்த அம்பிற்கொப்பான ஸ்திரீயினிடத்திலென்ன சுகமிருக்கிறதென்று சிந்தித்து அக்கினியின் பொருட்டு அரணியை (அக்கினியுண்டாக்கு மாத்தானியற்றிய யந்திரம்) கடைந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுதம்மாது சிரோமணி இவர் நிலையைக்கண்டு, ஆ! இவர் மகாரிஷி இவரிடத்தில் காமம் செல்லின் சபித்துவிடுவார். மகாரிஷிகளின் சாபஞ்சகிக்கமுடியாததன்றோ நாமதற்குட்படலாகாதென்றெண்ணியுடனே யோரழகிய கிளியுருவமாயினள். அதைக்கண்ட வியாசர் மனங்கலங்கி தியக்கமுற்றிருந்தனர். அச்சமயமவரது இந்திரியம் நழுவியரணியில்வீழ்ந்தது அக்கிளிசொரூபமான பெண், பறந்து அதனருகிற் சென்று, அதை மூக்கினால் கொத்தி விழுங்கியவுடனே யோர் புத்திரனைப்பெற்றனள். (அரணியிலிருந்தேயுண்டானதாக தேவிபாகவதங்கூறுகின்றது.) அவரே சுகப்பிரம்மரிஷி. உடனே புத்திரோற்பத்தியுண்டாகக்கூடுமா? கெர்ப்பத்தில் பத்துமாதமிருக்கவேண்டாமா? என்றால் கூறுவோம். அவ்விதி சாதாரணமனிதர்களுக்கே, ஜீவனானது புருஷனது கர்ப்பத்திலொருமாதமிருந்து, பிறகு விந்தின் வழியாக ஸ்திரீயினது கர்ப்பத்தில் பத்துமாதந்தங்கி வெளிவருகின்றதெனக் கெர்ப்பவுபநிஷத்திற் கூறுகின்றது "ரிஷிப்பிண்டமிராத்தங்காது" என்னும்பழமொழி கேள்விப்பட்டதில்லையா! ஏனெனில் ரிஷிகளினது சுக்கிலம் பெருநாட்கட்டுப்பட்டு மகாவீரியத்தையுடைத்தானதால், கெர்ப்பாசயத்தையடைந்தவுடனே சரீரமாய்ப் பரிணமிக்குஞ்சக்தியுடையதாயிருக்கிறது. அவர்களது சுக்கிலத்தில் பத்துமாதம் பரிணமிக்கவேண்டிய சக்தியை யோர் நிமிடத்திலுண்டாக்கக்கூடிய சக்தியுமிருக்கிறது. அது கெர்ப்பாசயத்தையடையாமலே பிண்டமாய்ப்பரிணமிக்குஞ்சக்தியுடையது. அகஸ்தியர் கும்பத்திலவதரித்தனர். விஸ்வாமித்திர (க்ஷத்திரியமித்திரம் ரிஷியாம்) வேறு இந்திரனொருசிருஷ்டியைப்பண்ணினார். திரிசங்குமகாராஜனுக்கு வேறு

சுவர்க்கத்தை சிருஷ்டித்துக்கொடுத்தார். இத்தகைய மஹாவீரியமுள்ள மஹரிஷிகளுக்கு ஈதோர் பெரிய காரியமா! பிறகு வியாஸபகவான் மகா சௌந்தரியமும், மேதாவியும், சந்திரனையொத்த முகத்தையுமுடைய புத்திரனையெடுத்து, முத்தமிட்டு, ஹே! சுக! என்றழைத்தனர். பின்பு தன் புத்திரனுக்குபநயனஞ்செய்து, பிரகஸ்பதியினிடம் வித்தியாப்பியாசத்திற் கனுப்பிவைத்தனர். அவரிடத்திற் சர்வவித்தையுங்கற்றுத்திரும்பி பிதாவினிடத்திற்கு வந்தார். அவர் லோகானுக்கிரகத்திற்கென்றேயவதரித்தவரானதால், அவருக்குப்பிறர் கற்பிக்கவேண்டியதில்லையாயினும், உலகத்தையனுசரித்துச்சற்குருவையடைந்தார். பிறகு பிதாவினிடத்திற்சிலகாலமிருந்துகொண்டிருக்குங்காலையில், வியாஸர் புத்திரனுக்கு விவாகஞ்செய்யவெண்ணித்தனர். அப்பொழுது சுகர் பிதாவின் மனதையறிந்து, பகவ! இப்பிரபஞ்சம் மிககொடிது பிறப்பதுமிறப்பதுமே தொழிலாக ஜீவர்களலைகிறார்கள். (ஜாதஸ்யமரணம் த்ருவம்) என்றபடி பிறப்பது சாவதற்கே. இசரீரமோ அற்பமான காலத்தையுடைத்தாயிருக்கிறது. அநேகர் பிறந்தவுடனிறந்துவிடுகிறார்கள், சிலர் பால்யத்தில் மடிகிறார்கள், இன்னுஞ்சிலர் நல்லபோகத்தையனுபவிக்குங்காலத்தில் மடிகிறார்கள், ஆயுள் காற்றைப்போற்சலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது, சூரியன் சஞ்சாரத்தாலவ்வொருநாளுஞ்சென்றுகொண்டேயிருக்கிறது, க்ஷணம், க்ஷணமாகப்போகிறது, (ஆயுபல்லவகோணக்கிறலம்பாம்புகணபம்யூதா) என்றபடி, மரத்தின் தளிரின் நுனியிற்றொங்குகிற நீர்த்துளிக்கொப்பானது தேகம். இன்னும் "நீரிலெழுத்தாகும் யாக்கை" என்ற ஆன்றோர் வாக்கின்படி நீரிலெழுதுமெழுத்திற்கொப்பானதாகுமிவ்யாக்கை, பால்யத்திலோ மாதாவின் கையை யெதிர்பார்த்து ஒவ்வொருகாரியத்தையும் நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. எவ்விஷயத்திலும ஸ்வதந்திரமாகவேயிருக்கவேண்டியிருக்கிறது. வியாதிகளாலுங்கஷ்டங்களாலும் பயமுண்டாக்கப்படுகிறது. இரண்டு மூன்று வயதாயின், பெரியகுழந்தைகளிடத்திற்பயப்பட்டுத் துக்கமடையநேரிடும். ஐந்தாறு வயதாயின், உபாத்தியாயரிடத்திலும், மாதாப்பிதாக்களிடத்திலுமடக்கத்தோடிருக்கவேண்டும். பதினாறு வயதிற்குமேற்பட்டாற் சித்தம் ஸ்திரீமயமாகி யவள் வசப்பட்டவனுக்குழைக்கநேரிடும். அதன்றிப்புத்திரனுண்டாயின் அவனை ரக்ஷிக்கப்பிரயத்தனிக்கவேண்டும். விருத்தப்பருவத்தினிந்திரியங்களனைத்துந் தளர்ந்து, சக்தியற்று, பொறிகலங்கி, மதிமயங்கி, கோலூன்றி மற்றோர்பரிகசிக்க, அன்னத்திற்கும்பிறர்கையையெதிர்பார்த்து மூலையிலுட்காரவேண்டும். மரணகாலத்திற் கபவாதபித்தங்களால் பிடிக்கப்பட்டுத்துக்கமுறவேண்டும். அந்தோ! இத்துக்கசரீரத்தாலென்ன பயன். இவ்வுலகில் ஐசுவரியமிருந்தாற்சுகமில்லையோவெனில், அதைச்சம்பாதிப்பதிலுந்துக்கம், காப்பாற்றுவதிலுந்துக்கம். அதாவது கள்வர் முதலியோர் பறித்துப்போய்விட்டாலென்செய்வோ

மென எப்பொழுதும் பயம். அந்தோ! எவ்வளவு சிலர்கள் பணத்தால் மாண்டவர், அரசர்கள் ஐசுவரியத்தின்பொருட்டு, ஒருவருக்கொருவர் போர்புரிந்து, இருதிரத்துச்சைனியங்களும் மாளுகின்றன. பணமே பாவங்களனைத்தையுமியற்றும் பாதகி. பணமுள்ளோரிடத்தில்லோப முதலிய அகராவாசனை எப்போதும் வீசிக்கொண்டிருக்கும். ஒருவரையொருவர் சிநேகத்தினின்று விலக்குவது பணமே. கொடிது! கொடிது!! பணமே கொடிது!! சிலர் தமக்குச்செல்வமிருக்கிறதென இறுமாந்திருப்பார்கள். அவையுடனே செல்வோமெனப்போய்விடுகின்றன. "துகடீர் பெருஞ்செல்வந்தோன்றியக்கால்தொட்டுப் பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோடுண்க, அகடுறயார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ் சகடக்கால்போல வரும்" என்று நாலடியாரிற்கூறியபடி, செல்வப்பொருள் ஒருநிலைமையாக எத்தன்மையாரிடத்தும் நிலைபெறுதலில்லாதாகி, வண்டியினது உருளையைப்போல் கீழ்மேலாகமாறும், ஆனதால் ஐசுவரியத்தாலென்ன பிரயோஜனம். பதிவிரதையான ஸ்திரீயிருந்தாற்சுகமில்லையோவென்றால், அவளைப்பிறர்கொண்டுபோகாமல் காப்பாற்றுவதால் பயம், அவள் நாமுள்ளவரையிற் சாகாமலிருக்கவேண்டுமென விசாரம். அவளுக்கு வியாதிவந்தால் துக்கம். அவளையாதரிக்க விசாரம். அலங்கரிக்க விசாரம். அந்நியர் பார்த்து மோகிக்காமலிருக்க விசாரம். ஸ்திரீயென்றால் எலும்பு, நரம்பு, இரத்தம், மாமிசம், மஜ்ஜை, மூத்திரம், மலம், இவைகளாற் சிறப்புப்பெற்ற ஒரு சொரூபம். அவளிடத்திலென்ன சுகமிருக்கிறது. (யஸ்யஸ்திரிதஸ்யபோகேச்சா, நிஸ்திரிகஸ்யகுபோகபூ:) என்றபடி எவனுக்கு ஸ்திரீயுண்டோ அவனுக்கே போக இச்சையுண்டாகிறது. அதனாற் சரீரத்திற்குத்தளர்ச்சியுண்டாகி வியாதியுண்டாகிறது. அந்தோ! ஸ்திரீயிலநேகரிறந்தார். ஆனால் ஸ்திரீயின் சித்திரத்தையும் பார்க்கலாகாது. பார்க்கின் அது துக்கமே. இவ்வுலகத்திலெதைப்பார்க்கினுந்துக்கமேயன்றி சுகமில்லை. அதுபற்றி யெனக்குத்தத்துவஞானத்தை யுபதேசிக்கவேண்டுமெனப்பிரார்த்தித்தார். அதைக்கேட்ட வியாஸர் திராத்துயரையடைந்து, குழந்தாய்! இப்பால்ய பருவத்திற்றத்துவஞானத்தை யுபதேசிக்கலாகாது. உன்னைக்கிரகஸ்தாச்சிரமியாக யான் பார்க்கவேண்டும். இந்தே சந்திரசனிடத்திற்சென்று, வேண்டிய ஐசுவரியங்களைச் சம்பாதித்து தான்வதி நதி தீரத்தில் நல்லமாளிகையையொத்த கட்டடமொன்று கட்டி, யோக்கிய பெண்ணையும் விவாகஞ்செய்துவைக்கிறேன். அங்கு நீ சுகமாக அக்கினிஹோத்திரம், வைசுவதேவம், ஔபாஸனம் முதலானவைகளைச்செய்துகொண்டு, புத்திரப்பேற்றையுமடைந்து ஆனந்தமாயிருப்பதை யென் கண்குளிரக்காணவேண்டும். இவ்வுலகிலெங்குசென்றாலும் முன்னைப்பாதிகள் விடப்போகிறதில்லையென்றார். சுகர்—பகவ? தாமங்ஙனங்கூறலாகாது. தாங்கள் வேதத்தை விர்த்திர்கள். பதினெண்புராணங்களையுமியற்றினீர்கள். தமில் தங்களுக்கிடு தானியிலில்லை;

வித்தைக்கு நிதியாய் விளங்குகிறீர்கள். எங்குந்தங்களுடைய கீர்த்தியே பரவியிருக்கிறது. தாங்களறியாத காரியம் யாதொன்றுமில்லை. இத்துக்கமான இவ்வுலக வாழ்க்கையிலென்னை முழுகவிடவேண்டாம். எனக்குத் தத்துவஞானத்தையே உபதேசித்தருளவேண்டுமென்றார். வியாஸர்—என் கண்மணி! உன்னையான் மிக்கதவசால் வருந்தியடைந்தேன். இவ்வுலகத்திற்குல பாரம்பரையபிவிருத்தியாகவேண்டாமா! எனது பிதாமகாரிஷியாயிருந்தும், மத்ஸியகந்தியென்னும் வேடன்மகளை, யோஜனகந்தி (ஒரு யோஜனதூரம் வரையில் மணம்வீசுந்தன்மையுடையவள்) யாகச்செய்து, அவளோடு புணர்ந்து, அக்கன்னிகையினிடம் என்னையுண்டுபண்ணி பழுத்துக்கொண்டு வந்து பாரம்பரையபிவிருத்தி செய்தாரன்றோ! தபோநிஷ்டனாயினுங்குலத்தைப்பிவிருத்தி செய்யவேண்டியதவசியமன்றோ! ஆகையாலென் வாக்கிற்கிணங்கியதன்படியே செய்யவேண்டுமென்றார். சுகர்—இவ்வுலகமே பொய்த்தோற்றமாகவிருக்க, குலமேது? கோத்திரமேது? ஈதென்ன! தமக்குமித்தகைய பிரேமைவிடவில்லை. நான் இக்கணமே இமயமலைச்சாரலுக்குச்செல்லுகிறேன். எனக்குச்சமாதிக்குரிய தத்துவஞானத்தையுபதேசித்தருளவேண்டும்,

இன்னும் வரும்.

சுதேசியம்

9-வது பக்கத்தொடர்ச்சி

சுதேசிகாள்

இங்கிலாந்து, ருஷியா, அமெரிக்கா, ஜப்பான் முதலிய தேசங்களிற் செய்கிற கைத்தொழில்களை, நமது தேசத்தில செய்வதற்கு என்ன உபகரணங்கள் வேண்டுமென முதலில் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். நமது தேசத்தில் ஆங்கில பாஷையிற் பயிற்சி பெற்ற பண்டிதர்களநேகர், அத்தேசங்கட்குச்சென்று அங்குள்ள கைத்தொழிற் பள்ளிக்கூடங்களில் படித்துவரவேண்டும். பிறகு அநேக இடங்களில் கைத்தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்தவேண்டும் அச்சாலைகட்கு வேண்டிய இயந்திரங்களைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். இத்தேசத்தின் நான்கு திக்குகளிலுமுள்ள, சிற்றரசர்கள், ஜமீன்தார்கள் பிரபுக்கள், வியாபாரிகள் முதலிய அனைவர்களும் திரவியத்தாலும் மற்றெவ்விதத்தாலும் உதவிபுரியவேண்டும். இக்காரியங்கட்கு ஒற்றுமையே முக்கியமாகவேண்டும். மேற்றிசையார் ஒற்றுமையாலன்றோ? பெருத்த காரியங்களைச் சுலபமாய்ச் செய்துமுடிக்கிறார்கள். நமது தேசத்தில் ஒற்றுமை யென்பது ஓடியொளிந்துவிட்டது ஒவ்வொருவரும் தன்னயம் பாராட்டிக்கொண்டு, தனது குடும்ப ஜீவனத்தைப்பற்றி மாத்திரம் சிந்தித்து வயிறு வளர்க்கத்துணிந்தார்கள். தேசக்ஷேமத்தைப்பற்றி சிந்திப்பதற்கும் அவர்கட்குக்காலமி

ல்லை. ஏதிக்கவேலைகளில் சோம்பேறித்தனமான விவகாரங்களிலேயே சிலர் பிரவிருத்திக்கிறார்கள். ஏதோ ஆங்கிலபாஷையிற்றேர்ச்சியடைந்த சிலர் தேசமென்றும் ஐக்கியமென்றும் கைத்தொழிலென்றும் நாம் ஏழைகளானோமென்றும் பத்திரிகைகளின் மூலமாகவும், உபந்நியாஸங்களின் மூலமாகவும் முறையிடுகிறார்கள். பங்காளதேசத்துப் பிரபுக்களிற் சிலர், இதற்கென்றே கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு கிராமங்கள்தோறுஞ் சென்று உபந்நியாசஞ்செய்கிறார்கள். இப்பொழுது சிறிது ஒற்றுமையுடன் விழித்துக்கொண்டு ஆங்காங்கு கைத்தொழிலைப்பற்றிய முயற்சிகள் நடக்கின்றன. அநேகர் ஜப்பான் முதலிய தேசங்கட்கு கற்கவுஞ்சென்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் இத்தகைய முயற்சிதாழ்வுறாது அபிவிர்த்தியாகுமானால் நம் தேசத்துக்கைத்தொழில் சீக்கிரம் அபிவிர்த்தியாய்விடும். கைத்தொழில் அபிவிர்த்தியின்பொருட்டு கிராமங்கள்தோறும் நடக்கும் விவாகாதி சுபமுகூர்த்தங்களில் ஏதேனும் சபாவைச்செய்தால் ஏராளமான திரவியங்கள் சேரலாம், அவைகளைக்கொண்டெவ்வளவோ அபிவிர்த்திக்குவழியுண்டு. மகா-ள-ஸ்ரீ G. சுப்பிரமணியய்யரவர்கள் மகா-ள-ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமிஐயரவர்கள், முதலிய தேசாபிமானிகள் நம் தேசத்தில் வெகுதீவிரமாய் இவ்விஷயத்திற்குழைக்கிறார்கள் நம் தேசத்தில் படித்தவர்கள் எல்லோருமிவ்விஷயத்தில் ஊக்கமும், சிரத்தையுங்கொண்டுழைத்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் நம்மவர் கைத்தொழில்கள் அபிவிர்த்தியாய்விடும். கைத்தொழில் விருத்தியின்பொருட்டு இப்பொழுது நாம் செய்யவேண்டிய காரியமென்ன? எங்கெங்கு ஏராளமான நெசவுத்தொழிலாளிகளிருக்கிறார்களோ ஆங்காங்கு நூல் இயந்திரங்களும் நெய்யும் யந்திரங்களும் வைத்து அவர்கட்கு வேலை கொடுக்கவேண்டும். ஸோப் மெழுகுவத்தி நெருப்புப்பெட்டிகள், கண்ணாடிகள் காகிதம் நிப், பென்ஸல் முதலிய சில்லரைச் சாமான்களை ஆங்காங்கு செய்தால் அவைகளை, நம்தேசத்திலேயே செய்யப்படுவதால் வெகு குறைந்த விலைக்கே கொடுக்கலாம். விடாமுயற்சியும் ஊக்கமுமிருந்துழைத்தால சாத்தியமில்லாததொன்றுமேயிரா. நம் தேசத்துப்பணம் வெளிநாட்டினரிடத்தில் போய்விடுவதாலன்றோ நாம தரித்திரத்தையடைய நேர்ந்தது. எவ்வகையிலும் நம்நாட்டுப்பொருளிலேயே இருக்குமானால் நமக்குத்தரித்திரமேயுண்டாகாது, ஆனதினால் எவ்விதத்திலும் கைத்தொழிலை அபிவிர்த்தி பண்ணவேண்டுவ தவசியமே.

வந்தே மாதரம்.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கர மந்திரம்,

இமயமலை முதல் கன்னியாகுமரி வரையிலுள்ள பரதகண்டமென்னுமிவ்விந்தியா தேசத்தில், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவிராஜக ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள், சுமார் 1300 வருஷத்திற்குமுன் அவதரித்தார். அவர் வேதத்தின் கருத்

தை எல்லோருக்கும் சுலபமாக தெரிவிக்கும் பொருட்டும் பாஷியமியற்றினர். அவர் ஜீவராசிகளிடத்திற் கருணையோடு ஆங்காங்கு சென்று உபந்நியாசித்தார். அவர் அவதரித்தகாலத்தில் அநேக சில்லரை மதங்கள் அபிவிர்த்தியாயிருந்தன. அவைகளொன்றுக்கொன்று ஒற்றுமையின்றியிருந்தன அவைகளை அவலம்பித்த ஆசிரியர்களும் சிஷியர்களும் அங்ஙனமே ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையின்றி சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களோடு நில்லாமல் அரசர்களும் அவ்வழிகளைப்பற்றி நின்று, கலகங்களை உண்டாக்கினார்கள். சிலர் கருமத்தையே மோக்ஷ சாதனமென்றார்கள். சிலர் சூன்னியமென்றார்கள், சிலர் புத்தியே ஆத்மாவென்றார்கள். சிலர் இந்திரியங்களை ஆத்மாவென்றார்கள். சிலர் பிராணங்களைப்பிரமாணமாகக்கொண்டு சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா, கணபதி, தேவி சூரியன் முதலியோர்களை உபாசித்தார்கள். இங்ஙனம் அநேக மதங்கள் ஏற்பட்டு ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையின்றிக்கிடந்ததால் எம் சங்கரமுனி அவைகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றும், ஸமரஸமென்ற சக்தியால் ஒன்றாக்கினார். அஃதாவது:- யாதெனில் இவ்வுலகத்திற்கும் நமக்கும் காரணமொன்றேயுளது. அது பூதங்களல்ல, பொறி புலன்களல்ல, மனதல்ல, புத்தியல்ல, அகங்காரமல்ல பிராணனல்ல, அவைகட்கெல்லாம் விலக்ஷணமாய் ஸர்வவியாபியாய் ஆகாசம்போல் வியாபித்து சப்தஸ்பரிசரூபரஸ கந்தம் முதலிய பஞ்சதன்மாத்திரைகட்கு விலக்ஷணமாய் எப்பொழுதுமுள்ள சத்தாய் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கிற ஞானமாய் ஆநந்தத்திற்கெல்லாம் இருப்பிடமாய் இருக்கிறது. அதையே சுருதிகள், பிரம்மமென்றும் சச்சிதாநந்தமென்றும், நித்தியமென்றும், சுத்தமென்றும், கூறுகின்றன. அந்த பிரம்ம சொரூபத்திடத்தில், கற்பனையாகவிப்பிரபஞ்சமும் சரீரங்களும், கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அக்கற்பனைகளொழிந்தால் அதுதான் மிஞ்சுகிறது அந்த ஒரே ஈசுவரனே, தன்னிடத்தில் கற்பனாரூபமான மாயையை சுவீகரித்துக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கிறார். அழிக்கிறார் பரிபாலனம் பண்ணுகிறார், அவரே பிரம்மா அவரே, ருத்திரன் அவரே, விஷ்ணு அவரே கணபதி, அவரே சூரியன், அவரே சந்திரன், ஆனதால் எந்த மூர்த்தியை உபாசித்தாலும் ஒன்றையே உபாசித்ததுபோல் ஆகிறது. ஆனாலும் எல்லோரும் வைரத்தைவிட்டு உபாசியுங்களென்றார். யொ யொ யாம் யாம் தநும் பக்த: சிரத்தையார்ச்சி துமிச்சதி. எவ்வெவர்கள் எங்ஙனம் உபாசிக்கிறார்களோ அவ்வவர்கட்கு அவ்வப்படியே அநுக்கிரஹிக்கிறேன், என்று கீதையிற் கூறியபடி வீரவைஷ்ணவமின்றிய வைஷ்ணவமும், வீரசைவமில்லாத சைவமும், வீரகாணபத்தியமில்லாத காணபத்தியமும், வீரசாக்தேயமில்லாத சாக்தேயமும், அவருக்குச்சம்மதம் ஆனதால் இவரது கருத்தை மற்றைய மதஸ்தர்களும் அறிந்து தங்கள் வைரத்தை ஒழித்து சமரசத்தை யடைந்தார்கள். அரசர்களும் கலகங்களை விட்டு, ஒற்றுமைப்பட்டார்கள். இத்தேசமெங்கும் அத்வைத மதமே பரவியிருந்தது. எங்குகண்டாலும் ஒற்றுமை மேம்பட்டது சண்டைகள் ஒழிந்தது. அனைவரும் சகோதரபாவத்தை யடைந்தார்கள், எல்லோரும் இவரை குருவாகக்கொண்டார்கள் சர்வஞ்ஞர் என்று கண்டார்கள் ஆனதால் அக்காலத்திலுண்டான பெருத்த சமயக்கலகங்களை ஒழித்தார் வேதத்தின் தாத்பரியத்தை யறியாது மயங்கிய மயக்கத்தை ஒழித்தார். அவிசாரணையென்ற இருட்டால் மூடியிருந்த இவ்விந்தியாவை விசாரணையென்ற தீபத்தால் பிரகாசிக்கச்செய்தார். சம்சார சமுத்திரத்தில் முழுகித்தத்தளிக்கும், ஜீவராசிகளுக்கு ஞானமென்றும் அமிர்தத்தை அளித்தார் அஞ்ஞானத்தால் அலைந்தபோன மனதை ஒருநிலைப்படுத்த உண்மையான யுக்திகளைக்காட்டினர். துர்மதாசிரியர்களான கடங்களை; சன்மதாங்குசத்தால் அடக்கினர். அவர் நரகத்திற்குப்போகும் ஜீவராசிகளை வழியைமறைத்து நற்கதிக்குப்போக வழிகாட்டினர் அவர் பிறந்துபிறந்து இறக்கும்பீடையையொழிக்கும் வல்லமையை அளித்

தார். இவ்வுலகமெங்கும் மித்திரபாவத்தை உண்டாக்கினர். எல்லோரையும் ஒரே சகோதரராகபாவித்தார், சர்வ ஜீவராசிகளிடத்திலும் கருணையைகாட்டினர். விஷயமென்கிற காட்டில் மனமென்ற புலியால் வருத்தப்படாது ஒதுங்கும் வழியைக்காட்டினர். மனமெனும் பிசாசத்தால் ஆசைப்படும் விஷயாவேசத்தைப் போக்கடித்தார். அவரால் நம்தேசமடைந்த உபதேசங்கட்கோரளவில்லை அவருபதேசத்தை என்னென்று சொல்லுவேம், வேதத்தை அத்தியயனம்பண்ணவேண்டுமென்றார். அதிற் கூறிய கருமத்தை யநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றார். அதை ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்க என்றார். காமிய கருமத்தில் பிரவிருத்திக்கவேண்டாமென்றார். பாபக்கூட்டங்களைவிட்டொழி என்றார் சம்சார சுகத்தில் தோஷத்தை அநுசந்தானம் பண்ணவேண்டுமென்றார், சரீரத்தில் பிரகாசிக்கும் ஆத்மாவின் ஞானத்தை அபிவிர்த்தி செய்க என்றார். தனது கிரகத்தினின்று வைராக்கியத்தை யடைந்து வெளிக்கிளம்புக என்றார் ஸாதுக்கள் சகத்தைச்சேர்கவென்றார். பரமேசுவரனிடத்தில் பக்தியைச்செலுத்துகவென்றார். சாந்தியாதி குணங்களை அப்பியசிக்கவேண்டுமென்றார் மடமையைக்கொடுக்கும் கருமங்களை விட்டொழித்து சந்நியசித்துக்கொள்கவென்றார். சாதுவான குருவை அடைகவென்றார் நாடோறும் அவர் பாதத்துக்கு ஆராதனை செய்க என்றார். ஏகாக்ஷரமென்று சொல்லப்படுகிற பிரமத்தின் பிரதீகமாகிற, பிரணவத்தை உபாசிக்கவேண்டுமென்றார் உபநிஷத்து வாக்கியங்களை ஒழுங்காக சிரவணம் செய்கவென்றார். வாக்கியங்களின் தாற்பரியத்தை செவ்வையாய் அறிக என்றார், உபநிஷத்மதத்தில் பிரியத்தைவைக்கவேண்டுமென்றார் துர்வாதங்களை விட்டொழிக வென்றார். வேதத்திற் கூறிய யுக்திகளை ஆசரிக்கவேண்டுமென்றார் அகங்காரத்தையொழித்து, நான்பிரம்மமென்று, பாவிக்கவேண்டுமென்றார் ஒவ்வொருநாளும் கர்வத்தை வரவொட்டாமலொழிக்கவென்றார் சரீரத்தை நான் என்று எண்ணவேண்டாமென்றார் ஞானிகளிடத்தில் வாதத்தை விட்டொழிக்கவேண்டுமென்றார் பசி என்ற வியாதியை பிக்ஷை என்ற ஔஷதத்தால் ஒழிக்கவேண்டுமென்றார் சுவைபொருந்திய ஆகாரத்தை இச்சிக்கவேண்டாமென்றார், கருமவசத்தால் கிடைப்பதால் சந்தோஷத்தை யடைகவென்றார், வீண் வார்த்தைகளை பேசவேண்டாமென்றார். அனைத்துகளிடத்தில் உதாஸினமாக இருக்கவேண்டுமென்றார். ஜீவராசிகளிடத்தில் இருமையையும் விரோதத்தையும் விட்டொழித்துவிடுக வென்றார், சீதோஷ்ணாதிகளை சகித்துக்கொள்கவென்றார் ஏகாந்தத்திலிருந்து சுகத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமென்றார். பரமாத்மாவினிடத்திலேயே மனதை வைக்கவேண்டுமென்றார். பூர்ணமாய் நிறைந்திருக்கும் பரமாத்மாவை செவ்வையாய் தரிசனஞ்செய்கவென்றார். அத்தரிசனத்தால் இப்பிரபஞ்சமொழிந்துவிடுமென்றார். சஞ்சித கருமத்தை ஒழித்துவிடுகவென்றார். ஆகாமி கருமத்தை அழிக்கவேண்டுமென்றார். இஹலோகத்தில் பிராரப்த கருமத்தால் வருவதை அநுபவிக்கவேண்டுமென்றார். இறுதியில் பரமாத்மாவாகவேயிருக்கவேண்டுமென்றார். இத்தகைய மஹா உபதேசங்களைச்செய்த இம்மஹானிடத்தில் பக்தி சிறிதும் நம் தேசத்தில் இல்லாமலும் குறைந்துவிட்டது. மஹா காருண்ய மூர்த்தியாய் ஸர்வஜீவர்களையும் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்றே அவதரித்தவரன்றோ குருபக்தியே மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய காரணம். அதுபற்றியே சுருதியுங்கூறுகிறது.

பண்டிதோ மேதாவி ஆசார்யவான்
புருஷோவேத.

பண்டிதனும் மேதாவியுமான குருவையடைந்த புருஷனே தத்துவ ஞானத்தையடைவான்.

ஸ்ரீ குரு சரணாரவிந்தாப்யாம் வந்தேஹம் மஹிதோஜ்வலம் நவம்.
பிராக்ஞசிரோஹாபசாந்திம் பாம்ஸுமாம் யஸ்யபஸிதாஜாததே.

எவருடைய பாததூளியான விபூதியானது அஞ்ஞானமென்கிற பிசாசை ஓட்டுகிறதோ, எவருடைய பாதகமலபக்தியானது துவைத பிரபஞ்சத்தை யொழித்து ஆத்மஞானத்தை யளிக்குமோ அத்தகைய குருவை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று கூறியபடி குருவினது கிருபையினாலேயே இச்சம்சார சாகரத்தைத்தாண்டவேண்டும்.

தஸ்மாத் ஆத்மஞ்சயர்ச்சயேத் பூதிகாம:

ஐசுவரியத்திலிச்சையுள்ளவன் ஆத்மஞானியான குருவை உபாசிக்கவேண்டும். ஆனதால் குருபக்தியே மனுஷியன் முக்கிய மாகச்செய்யவேண்டுமென் றேற்பட்டது பூர்வத்திற் கூறியமஹான்களைகளை நம்தேசத்திற்குச் செய்த ஆசாரியாரைப் பற்றி நினைப்பவரும் இல்லையே மற்ற மதாசாரியர்களான ராமானுஜ மத்வர்முதலியோர், மதங்களில் குருபக்தியே முதன்மையாயிருக்கிறது அவர்கள் குருவுக்காகவே ஆலயங்களைக்கட்டி அங்கு ஆராதிக்கிறார்கள், விஷ்ணு வாலயங்கள் தோறும் ராமானுஜவிக்கிரஹம் இருக்கின்றன. மற்றும் அப்பரம்பரையில் வந்த கூரத்தாழ்வார் முதலிய பக்தர்களுடைய, விக்கிரஹங்களுமிருக்கின்றன. சிவாலயங்களில் சிவபக்த சிரோன்மணிகளான திருஞானசம்பந்தர், அப்பர், மாணிக்கவாசகர் முதலிய சைவசமயாசாரியர்களுடைய விக்கிரஹங்களும் அவர்கட்கெனமடாலயங்களும், இருக்கின்றன ஆங்காங்கு அவ்விக்கிரஹங்கட்கு மஹோத்ஸவமும் நடக்கின்றன. மத்வமதாசாரியாருடைய விக்கிரஹங்கள் அவர்களால் பரிபாலிக்கப்படும் தேவாலயங்கள் தோறுமிருக்கின்றன. அவர்களைப்பார்த்தாவது நமது சங்கரமூர்த்தியினது பக்திநம்மவருக்கு வரலாகாதா ! மற்ற ஆசாரியர்களுடைய அவதாரத்திற்கு முன்பாகவே அவதரித்து உலகமெல்லாம் மகிமைவிளக்கிய, நமது குருமூர்த்திக்கென ஒருதேவாலயங்கூட நமதுதேசத்தில் இல்லாமற்போனதை நினைக்கத்துக்கமேற்படுகிறது. இத்தேசத்தில் சங்கராசாரிசுவாமிகளுடைய சிஷ்யகோடிகளே ஏராளமாயிருக்கிறார்கள் இருந்தும் என்ன பிரயோஜனம். இத்தேசத்துக்கு சேர்ந்த இம்மஹாகுறையை நிவர்த்திக்கமுடியவில்லை. நமது குருமூர்த்தி பிறந்த இடமாகிய மலையாளத்திலே, காலடி கிராமத்தில் ஓர் மனைக்கட்டில் ஆசாரியானது மாதாவினது சரீரத்தை ஸம்ஸ்காரம் பண்ணின ஸ்தலம் மாத்திரமிருக்கிறது. அந்தஸ்தலத்தின் மகிமை அங்கு இருப்பவர்கட்குக்கூடத்தெரியாது ஆனதால் அத்வைதிகளாகிய நம்மவர் செய்யவேண்டிய காரியம் யாதெனில்,

(1) ஒவ்வொரு ஸ்தலங்களிலும் (ஸ்ரீ ஜகத்குருசங்கரமந்திரம்) என்றுபெயரிட்டு மடங்கள் நிர்மாணஞ்செய்து அவைகளில் சங்கரமூர்த்தியின் படமாவது அல்லது விக்கிரஹங்களையாவது வைத்து ஆராதிக்கவேண்டும்.

(2) அம்மடங்களில் காலையில் சங்கரபாஷ்யாதிகளை சொல்லக்கூடிய பண்டிதர்களை வைத்துக்கொண்டு சாஸ்திரபாடம் நடத்தவேண்டும்.

(3) மாலையில் வேதாந்த விஷயத்தை உபந்நியாசஞ்செய்விக்கவேண்டும்.

(4) அத்வைதவிஷயமான நூல்களை பத்திரிகைகளை பிரசுரித்து அங்கு வருவோருக்கு கொடுக்கவேண்டும்.

(5) வேதாந்த சாஸ்திரத்தைச் சேர்ந்த எல்லாப்புஸ்தகங்களும் அங்கு கோசமாகச்சேர்த்து வைக்கவேண்டும்.

(6) ஒவ்வொரு வருஷத்திய வைசாக சுத்தபஞ்சமியன்று அவரது ஜன்மதினமானதால் அன்று உத்ஸவம் நடத்தவேண்டும்.

(7) வியாஸபூஜா காலங்களில் அங்கு வியாஸபூஜை நடத்தவேண்டும்.

(8) அங்கு குருவாரந்தோறும் குருபக்தியுடன் பூஜை செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமான பக்தி நமதுதேசத்தில் எப்பொழுது அபிவிருத்தியாகுமோ; ஜெகத்குருவே ! தமது திருவருளின்றி நடைபெறும் என்று நினைக்கவில்லை ஆமே நீங்களான எங்களிடத்தில் அனுக்கிரஹித்து எங்கட்கு தம்மிடத்தில் இடைவிடாத பக்தியும் ஞானமும் வந்து கிருதார்த்தானாவதற்கு அனுக்கிரஹிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஜகத்குரு சங்கர மந்திரம் }
மாயூரம். } வரும்.

இந்தியாவின் முற்கால தற்கால நிலைமை.

மேற்காட்டிய விஷயமாக, எனது சிற்றறிவிற் கெட்டிய விஷயங்களை, இதன்கீழ் சுருக்கமாக வெழுதத்துணிந்த என்னை மன்னித்து, அவைகளிலுள்ள குற்றங்குறைகளை விலக்கி, குணமே தேறுமிருக்கின் அதைமட்டில் கிரகித்துக்கொள்வீர்களென்று நம்புகின்றேன்.

சுதேசாபிமானிகாள்.

சுதேசியம், என்ற சொல்லுக்கு, சொந்த தேசம் ஸம்மந்தமென்றும் பொருள் கூறலாம் நமது பெரியோர்கள் காலமுதல், நமக்கு நிரந்தர வாசஸ்தானமானதும் இனி நமது பின் ஸந்ததிகளும் வசிக்கத்தக்கதுமான நமது இவ்விந்திய கண்டமல்லவா இவ்விந்திய நாட்டில் வசிக்கும் நாம் நமது சொந்த தேச நன்மையை நாடிச்செய்யும் சத்கருமத்தையும், சுதேசியம், என்ற பெயராலேயே அழைப்பது உசிதமென்று, நமது பெரியோர்கள் கருதுகின்றார்கள் ஆதலால்சுதேசியமென்ற, மகுடத்தின்கீழ் எழுதும் விஷயங்கள், நமது தேசநன்மையை நாடியதே யென்று நாயனந்தீர்கொள்ளத்தகும்; முதலில் நமது தேசத்தின் முற்கால தற்கால நிலைமையைப் பற்றி சிந்திப்போம்.

ஆதிமுதல், கன்னியாகுமரிவரையிலென்ற நாடுகளிலே, இந்தியாவென்று சொல்லப்படுகின்றன. இந்நாட்டை வேதத்திற் கூறும் இரண்டாவது வருணத்தவரான க்ஷத்திரிய வகுப்பார், முதன்முதல் அதாவது பிரம்மவிருஷ்டிமுதல் வெகு நீதியாக அரசாண்டனரென நமது புராண இதிகாசங்களாலும் புராதன சரித்திரங்களால் வெளியாகின்றன. அவர்கள் காலத்தில், மாதமும்மாரி பொழிந்தது, பூமி சஸ்யமுடையதாய் விளைந்தது, ஒவ்வொரு வகுப்பாரும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளை இராஜாக்களுடைய அநுசரித்தும் தெய்வத்திற்குப்பயந்தும் நிறைவேற்றிவந்தார்கள். அக்காலத்தில் தொற்றுவியாதியாவது, க்ஷாமமாவது நேரிட்டு ஜனங்கள் துன்பமடைந்ததாக, எவ்வித நூற்களாலும் வெளியாகவில்லை, அக்காலத்தில் இராஜாங்க விஷயங்களில், எவ்வித குறையும் நேரிட்டிராததால், அதில் தலையிட்டுச் சிறிது தமதுண்டிய அவசியங்கள் நமது பெரியோர்களுக்கு நேர்ட்டிருக்க நியாயமில்லை.

தெய்வச்செயலாலோ, வேறு ஏககாரணத்தாலோ மேற்காட்டிய க்ஷத்திரியவகுப்பார்மறைந்தனர் சிலரிருந்து, ஆங்காங்கு அரசாட்சி புரியினும் உலகமெங்கும் வியாபித்திருக்கும் அந்நியலை ஷசாசனத்தின் மாதிரியைப் பின்பற்றியே அவர்களாளுகையும் மற்ற நடவடிக்கைகளும் நடந்தேறுகின்றன.

மேற்காட்டிய க்ஷத்திரிய வகுப்பாருக்குப்பின் சம்பவித்தகாலே, இந்நாட்டாரல்லாத மகமதியராளுகையின் கீழமைந்தது அவர்கள ளாளுகையில், மதப்பேதசம்விரித்தாடியது தங்கள் மதத்தை விருத்திசெய்வதே அவர்களின் முக்கிய நோக்கமுக கொள்கையாகவுமிருந்தன, அவர்கள காலத்திலும் நாட்டிற் பஞ்சம் பெருகி

னி, [illegible] தெரியவில்லை, [illegible] தது, பின் தற்சமயம் நம்மையாளும் ஆங்கிலேயர் செங்கோலின்கீழ் நம்மிந்திய நாடு இருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றது. அவர்களாளுகையில் நாமடைந்திருக்கும் நன்மைகளோ அளவிறந்தன; ஜாதிமத வேற்றுமையின்றி சமரஸமுடைமை அனுசரிக்கும் சட்டதிட்டங்களென்ன, ரோட்டுகள், ரயில் பாதைகள், தபால் தந்தி கச்சேரிகள், நியாய விசாரணை அமைப்புகள், ஜனங்களின் ஸமாதானத்தையும் க்ஷேமத்தையும் விருத்தி செய்யத்தக்க போலீஸ் ஸ்தாபனங்கள் முதலிய பின்னும் பற்பல நன்மைகள் நமக்குக் கிடைத்திருப்பதிற் குறையில்லை, இந்த சவுகரியங்கள், நமது பெரியோர்களுக்குக் கிடைத்திருக்க நியாயமில்லை, அவ்விஷயத்தில் நாம் அவர்களினும் அதிர்ஷ்டசாலிகள்தான். ஆனால், நமது தற்கால நிலைமையை நோக்குங்கால் தரித்திரியமே மேலோடிவருகின்றது, நமது நாட்டில் எங்கேனும் ஓர் இடத்தில் க்ஷாமம் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு க்ஷாமத்திலும் எவ்வளவோ பிராணிகள் மடிந்துவிடுகின்றன எவ்வளவோ பெயர்கள் பசிக்கொடுமையால் வருந்தி உடலொட்டி [illegible] எலும்புந்தோலுமாய்க் காணப்படுகின்றனர்: இவ்வாறு பிரதி வருஷமும் க்ஷாமம் தெரிவதற்குக் காரணமென்னவென்று ஜீவகாருண்யமுள்ள, சுதேசாபிமானமுள்ள பெரியோர்களின் மனதை உருத்தத்தலைப்பட்டது. பிரதிதினமும், அதே கவலையாக, அவர்கள் சர்க்கார் பிரசுரங்களையும், மற்றக்காரணங்களையும் கவனிக்கத்தலைப்பட்டார்கள். இடையிடையில் க்ஷாமத்திற்குக்காரணங்கள், இரண்டுவகையாக இருக்கலாமெனக் கருதப்பட்டது முதலாவது சர்க்காரில் நிலங்களுக்கு அடிக்கடி விதிக்கும் வரியின் உயர்வுகள் ஜனங்கள் கையில் பணந்தங்காமல் க்ஷாமம் சேர்கின்றனவென்பதொன்று மற்றொன்று நமது தேசத்திலேயே செய்துவந்த தொழில்கள் அன்னியதேசவர்த்தகர்களின் போட்டியால் சிதைந்துபோய் நமது தேசத்திய தனமனைத்தும் அன்னிய நாடுகளுக்குச்சென்றுகொண்டேயிருப்பதால் நமது நாட்டில் பணமின்றி, ஜனங்கள் வறுமை அடைகின்றார்களென்பது மற்றோர் காரணமாகும். இதில் முதலாவது காரணத்தை கவர்மெண்டதிகாரிகள், ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்களென்றால் கரங்கள் மிகவுங்குறைந்துதான் தீர்வை விதித்திருக்கிறோம் ஜனங்கள் விவாகம், சடங்குசெய்தல் முதலிய விஷயங்களில், பணத்தை விரையஞ்செய்து வறியர்களாய் விடுகின்றார்கள் என்றுசொல்லுகிறார்கள். இரண்டாவது காரணத்திற்கு யாதொருபதிலுஞ் சொல்லாமல் மவுனமாகவிருக்கிறார்கள். இதனாலிரண்டாவது காரணத்தை அரசாங்கத்தார் ஒப்புக்கொண்டதாக நினைக்கத்தகும். வாஸ்தவத்தை சற்றுயோஜிப்போம். நமது தேசத்திற்கு முக்கியமான தொழில் வியவசாயம் இரண்டாவது நெசவுதொழில் மற்றவைகள் மூன்றாவதாகும் வியவசாயிகள், வெகுநீண்டகாலமாக பழையமுறையை அனுசரித்து வருஷாவருஷம் [illegible], நட்டநடவையே [illegible] கிடைத்தபலனையே அடைந்துவருகிறார்கள். விசேஷ எருவாவது தழையாவது வியவசாயிகளுக்கு கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது தழைகிடைக்கத்தக்க ஸ்தலங்களனைத்தும், [illegible] கையில் ஒப்பிவிக்கப்பட்டு அதில் காலடிவைப்பவர்கள் தண்டிக்குள்ளாக்கப்படுகிறார்கள் காலகாலத்தில் மழைபெய்வது மாறிவருகின்றது அதிகமழையினாலாவது மழை பெய்யாமையினாலாவது, விளைவுக்குக் கெடுதி வராத வருஷம் கிடையாது. விளைந்தாலும் விளையாவிட்டாலும் தீர்வை செலுத்தித்தான் தீரவேண்டும். தீர்வைமட்டுமா? தங்கள் குடும்பச்செலவுகள் மறுவருஷ வியவசாயத்திற்கு விரைவகைமுதல்கள், கூலிக்காரர்களின் போஷணைகளும், அவர்கள் கேட்கின்ற கூலியாக விருக்கின்றன அத்துடன் கல்யாணச்செலவுகளும் மற்றைய சமூகச் செலவுகளும் அந்நிலமானத்திலிருந்துதானே செய்யவேண்டியதாகும் இவ்வாறு சிரமங்கள் [illegible] யிருக்கின்றன. அன்றியும் தங்களுக்கு எஜமானர்களான பூஸ்திதியுடையோர் தரித்திரத்தினால் வருந்துவதையும் தங்கள் வயிறாறப் புசிக்க [illegible] கிடையாததையும் எண்ணி அநேகர், [illegible] முதலிய தீவாந்திரங்களுக்குச்சென்று

அதிலும் தங்கள் எஜமானர்களான வெள்ளைக்காரர்களால் அடியுண்டும் சொல்லப்படாத பல கஷ்டங்களை அடைகின்றார்கள்.

மேற்கண்ட காரணங்களால், கிருஷித்தொழில் செய்வோர் பிரயாசைக்குத் தக்கபலன் கிடையாமலும், ஆள்கிடையாமலும் தாரித்திரமென்னும் அந்தகாரத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்களென்பது நிச்சயமே இது கிருஷித்தொழிலுக்கு. இரண்டாவதான, நெசவுதொழிலோ கெடுகெட்டதற்கு முன்னமேயே நமது தேசத்தில் நடந்தேறியது தான் அச்சமயம் அவர்களால் செய்த வஸ்திரங்களையே மற்ற தேசவாசிகள் வாங்கி உடுத்திவந்தார்கள். அதனால் அந்த வகுப்பார் சரியானபடி உண்டுடுத்தி வாழ்ந்துவந்தார்கள் இப்பால் அவர்கள் தொழிலிலும் சனிசஞ்சாரபகவானது திருஷ்டி விழுந்துவிட்டது, தற்சமயம் நமது தேசத்திய பெரும்பாலரான இந்தியவகுப்பார், அணியும் வஸ்திரமனைத்தும் அன்னியதேச இயந்திரங்களால் செய்து அனுப்பப்படுகின்றவைகள் அதனாலுண்டாகுமாதாயமனைத்தும், அவர்களையே சேருகின்றன அவைகளை செய்யுங்கூலி தரகு கம்பெனி ரயில்வே கட்டணமுதலியவைகள், அன்னிய நாட்டாருக்கே கிடைக்கின்றன அவ்வஸ்திரங்கள் இயந்திரங்களால் செய்யப்படுவதால் அவர்களோடு போட்டிபோட்டு அவர்கள் விலைக்குக்குறைவாகவாவது சமமாகவாவது விற்கசாத்தியமில்லை அதனாலேயே நெசவாளர்கள் பிரயாசைக்கும் செலவுக்குந்தக்க பிரதிபிரயோஜனங்கிடையாமற்போகவே அவ்வகுப்பாரிலனேகர், தொழிலையேவிட்டு பலருமனைவியர் பட்டணங்களிற் சென்று [illegible] கூலிகளைப்போல கஷ்டமடைந்தும், பின்னும்பல இழிவானதொழில்களைச் செய்து ஜீவிக்கும்படி நேரிட்டிருப்பதோடு அவ்வேலைசெய்ய சக்தியற்ற மற்றவர்கள் பிச்சையெடுத்து ஜீவிக்கத்தலைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். பிச்சையெடுப்பதென்றால் சாமானியமானதா; கொடுப்பவர்கள் எவ்வளவு தாராளமனமுடையவர்களாக விருந்தாலும், ஆயிரக்கணக்கான பிச்சைக்காரர்களுக்கு எவ்வாறு கொடுத்து தரிக்கக்கூடும் அதனால் பிச்சை கொடுப்பவர்களை வாய் கொண்டமட்டும் திட்டியும் அடித்தும் தொந்தரை செய்துஞ்செல்லாவிட்டால் ஒரு தம்பிடிகொடுத்து விரட்டிவிடுவதைக் காணலாம். மேலேகுறிப்பிட்டபடி வஸ்திரங்கள் மட்டுமல்ல அன்னியதேசங்களிலிருந்து வருகிறது தீக்குச்சி, பாக்கெட்டி, பிஸ்கோத்து, ஸோப், மெழுகுவர்த்தி, மண்ணெண்ணெய் கண்ணாடிசாமான்கள், தட்டுமுட்டுசாமான்கள், தாள்கள், பேனா, பென்சல், பேனா, இயந்திரங்கள், முதலிய எண்ணிறந்த சாமான்களும், தினந்தினம், கப்பல் கப்பலாயிறக்கிக் கொண்டிருப்பதோடு, அதற்குப்பதிலாக பவுன் மூட்டைகளை ஏற்றிச்சென்று கொண்டிருக்கின்றன. அத்தனை பவுனும், நமது இந்தியவகுப்பார்களான தோட்டிமுதல் தொண்டமான் வரையிலுள்ள இந்த தேசவாசிகளின் அரும்பிரயாசையால் கிடைத்த பொருளல்லவா? அதுபோகட்டும் அன்னிய நாட்டு சாமான்களாவது உறுதியானதாகவும், நாள் நிற்கத்தக்கதாகவும் பழுதுபட்டுவிட்டால் அற்ப பிரயோஜனமேனும் கிடைக்கத்தக்கதாகவுமிருக்கின்றனவா பாருங்கள்.

வஸ்திரங்களோ நனைத்தால், அதன் மெருகும், யோக்கியதையுங்குறைந்துவிடுகின்றன உடுத்தால் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குமேலிருப்பதில்லை. கிழிய ஆரம்பித்தால் அதன் ஓட்டத்தை ஆருமெவரும் பிடிக்கமுடியாது. பீங்கான் சாமான்களோ, இன்னும் வெகு மோசமானது, கை தவறி உடைவது கோடி, காலிடறி உடைவதுகோடி, தண்ணீர் பட்டுடைவது கோடி, கீழ் விழுந்துடைவது கோடி, இவ்வாறு சுதேசத்தின் தனமனைத்தும் நஷ்டமாகவே போகின்றன. இவைகளில்லாமல் நமது பெரியோர்கள், தங்கள் காலத்தைச்செலவிடவில்லையா? அக்காலத்திலிருந்த இராஜாதிராஜர்களும், பிரபுக்களும் அன்னியநாட்டு பகட்டுச் சாமான்களான பீங்கான்களையும், கண்ணாடிவிளக்குகள் முதலியவைகளின்றியே, சுகமனுபவிக்கவில்லையா; நமது சாமான்கள் எவ்வளவு கெட்டியாகவும், [illegible]

சிறந்தத்தக்கதாகவுமிருக்கின்றன. எவ்வளவோ தலைமுறைகளிருந்து, நமது குடும்பங்களில் அழியாத பாத்திரங்களிருப்பது தெரியாததல்ல. நமது சாமான்களுக்கு ஊனமுண்டானால் திரும்ப ரிபேர்செய்து உபயோகிக்கலாம்; உபயோகமில்லாமலே போய்விட்டால் பாதிவிலைக்கேனும் விற்கலாம். சீமைச் சாமான்களைப்போல் சீக்கிரங்கெட்டு, உபத்திரவஞ்செய்கிற சுபாவம் நமது சாமான்களுக்கில்லை. மேற்காட்டிய காரணங்களால், அன்னியநாட்டு சரக்குகளின் வரத்தால், நமது தொழிலாளி வகுப்பாரனைவரும் வறியர்களாய்த் துன்பமடைவதும், நமது தேசசம்பத்தும் அன்னியதேசஞ்சென்று, நமக்கு யாதொரு பிரயோஜனமுமின்றி, தாரித்திரியமே விருத்தியாகிவருவதும் வெளியாகின்றதல்லவா; இவ்விதகஷ்டநிலைமையை நிவர்த்திக்கவேண்டுவது, இந்தியநாட்டில் பிறந்து, இந்தியநாட்டையே ஜன்மதேசமாகக்கொண்ட ஒவ்வொரு மனிதனுடைய முக்கிய கடைமையாகும்.

நம்மவருள் அனேகர், நமக்கு இந்திய தேசப்பொதுவேலைகளால் என்ன பிரயோஜனமென்றும், அதில் கவலைகொண்டுழைப்பது, வீண் மதியீனமென்றும், அவரவர்கள் குடும்ப சம்பந்தமான அலுவல்களைப்பார்ப்பதே, அறிவிலும் பெருமையானதென்றும் கருதுகின்றார்கள். இஃது அவர்கள் உலகானுபவஞ்சிறிதுமில்லாத காரணத்தால், பிதற்றும் பசப்புமொழியேயன்றி வேறன்றாதலில், அதை அங்கீகரிக்கத்தக்கதல்ல, இவ்வித விபரீத எண்ணங்களாலேயே, நமது நாடு வெகு தாழ்ந்த நிலைமையை அடைந்தது, அன்னியர்கையில் அரசாக்ஷியமைந்தது, தேசதனமனைத்தும் பலதுறைகளாலும், அன்னியநாட்டை அடையத்தலைப்பட்டது. இவ்வண்ணமே இன்னுஞ்சிறிதுகாலஞ் செல்லுமாயின், நமது நிலைமை மிருகங்களினும் ஹீனஸ்திதியிற்றான் நிற்கவேண்டியதாகும், வல்லவருக்குமென்ற விபரீதத்தை, இதன்கீழ் சுருக்கி ஒருவாறு சொல்லிக்காட்டலாகும். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் ஏகதேசமுயற்சியிலுலேயே தனக்கு வேண்டிய சௌக்கியாதிகளை அடைவதற்கில்லை. அப்படி அடைவது எந்ததேசத்தியற்கை வழக்கமுமல்ல, அதற்கென்ன ஆதாரமென்றால் கீழான பறையர், பள்ளர், குடியானவர்கள், தங்கள் நெற்றி வெயர்வைவடிய பாடுபட்டுழைத்தாற்றான், ஆகாரத்திற்குரிய, நெல் வகைரா தானியங்கள், மற்ற காய்கறி பதார்த்தங்கள், மருந்துச்சரக்குகள், நாம் உடைகளுக்குத்தேவையான வைக்கோல், புல், கொள்ளு, வகைராக்கள், வஸ்திரங்கள் செய்வதற்குரிய பஞ்சு, பருத்திகள் முதலியவைகளும், கிடைக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றன. அப்படி யுற்பத்தியான சாமான்களைய தன் ஸ்திதியிலேயே உபயோகிக்கத்தக்கதல்ல. நெல்லைக்குத்தி அரிசியாக்கிப்புசிக்கவேண்டும், எள்ளை ஆட்டி எண்ணெயாக்கித்தரவேண்டும், பஞ்சை நூற்று ஆடையாக்கிக்கொடுக்கவேண்டும், இப்படியே ஒவ்வொரு சாமான்களையும், அதன் இயற்கையமைப்பினின்று செயற்கைப்பொருளாக்க தொழிலாளிகளின் சகாயமும் வேண்டும். அத்தொழிலாளிகள், தாங்கள் செய்யும் தொழிலால் தங்கள் வயிறாரப் புசிக்கமுடியாவிடில், அவ்வகுப்பார் விருத்தியாகி நமக்குதவி செய்வதெங்ஙனம்? அன்றியும் ஓர் குடும்பம் எவ்வித பந்தத்தோடு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவ்வண்ணமே, ஓர் தேசத்தின் அமைப்புமாகும், ஓர் தேசத்தின் தனம் அத்தேசத்திலேயே தங்கி இருக்குமானால் அதன் பிரயோஜனத்தை அடைபவர் அத்தேசவாசிகளே யாவார்கள், அவ்வாறே ஓர்தேசம் தாரித்திரியத்தை யடைந்தால், அத்தேசத்தில் வாழ்வோர் தாரித்திரியர்களாகவேண்டியதுதான். ஓர் பட்டணத்தில், ஒரு பிரபு இருந்தால், அவரால் எவ்வளவு பேர்கள் ஜீவிப்பார்கள், அப்பிரபு ஓர் சத்திரத்தைக்கட்டினால், அனேக ஏழைகள் பசியார உண்பார்கள் விவாகம் முதலிய சந்தோஷகாலங்களில், எவ்வளவோ வித்வான்கள், தங்களறிய வித்தைகளைக்காட்டி, தக்கபடி சம்மானிக்கப்படுகிறார்கள், தொழிலாளிகள் தங்கள் தொழிலைச்செய்து அதற்குத்தக்க பயனை அடைவார்கள், இவ்வாறு கூலியாட்கள் முதல் தக்கபடிப்பாளிகள், வித்வான்கள்வரை எல்லோ

ரும், ஓர் பிரபுமூலமாக பிழைக்கவழியுண்டு. அவ்வாறே நமது கூலியாட்கள், முதலிய தொழிலாளிகளின் சகாயத்தால், பிரபு வகுப்பாரும் விசேஷ பணத்தைச் சம்பாதிக்கவும், மற்றவர்களால் கௌரவிக்கவும் ஏதுவாகின்றன. இதிலிருந்தே இந்தியாவென்றதேசமனைத்திற்கும், பெருக்கிக்கணக்கிடுவோமாயின் பரஸ்பரம் தேசமனைத்தும் சுகமுறத்தக்க மார்க்கமாகின்றன. இவ்வாறன்றி அன்னியதேசவாசிகளான கோடீசுவரர் வர்த்தகர்கள் தனிகர்களாலும் நமதுதேசத்திற்கு அவர்களால் எவ்வித நன்மைசெய்யக்கூடும். அவர்களுக்கு நமது தொழிலாளிகளால், எவ்விதபிரயோஜனமும் எதிர்பார்க்கத்தக்கதில்லை. அவர்கள் தங்கள் சாமான்களை விலைப்படுத்தி, கப்பல், கப்பலாய்ப் பணத்தை மூட்டைகட்டிப்போகவேண்டிய நோக்கமொன்றேதானுண்டு, அன்றியும் வியவசாயிகள், தங்கள் தானியாதிகளை, விற்றுப்பணமாக்குவது, நமது தேசகீழ்புறகுப்பாரிடமிருந்ததல்லவா? அதற்கென தங்கள் கைப்பொருள்களை வாரி இறைக்கவேண்டுவதில்லை. நமது தேசத்திய சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டாலே போதுமானது, இதன்றி வர்த்தகர்கள் தங்கள் சரக்குகளை விற்றுப்பணந்திரட்டுவது இத்தேசவாசிகளிடமேயல்லவா? இத்தேசவாசிகள் சுகஸ்திதியிலிருந்தால், தங்களுக்குவேண்டிய தானியாதிகள், வஸ்திரங்கள் முதலியவைகளை, ஏராளமாகவும், அதிகவிலைகொடுத்தும் வாங்கக்கூடும், கையிற்காசில்லாவிட்டால், அவர்கள் எவ்வாறு விசேஷமாக வாங்குவார்கள். ஆதலால், நமது தேசவாசிகள் தங்கள் நன்மையை நாடியே தேசப்பொது விஷயங்களை கவனித்து தங்களாலியன்றளவு தேசநன்மையை நாடவேண்டுவது நியமம். தங்கள் ஏகதேசமுயற்சியால், செய்யத்தகும் கருமங்கள் நீங்கலாக, மற்ற விஷயங்களில் அனேகர் ஒன்றுசேர்ந்து, அறிவோர்களை தலைவர்களாக்கி, அவர்களனுமதியின்படி, யாவரும் ஒற்றுமையாய், ஒவ்வொரு விஷயங்களையும், ஆராய்ந்தியோஜித்து, ஸகருமங்களையும் நடத்திவரவேண்டும். மனிதவாழ்க்கையோ நிலையற்றது, நிலையற்றதென்று பிரத்தியக்ஷமாய்த்தெரிந்திருந்தாலும், செய்யத்தகுந்த கருமங்களை செய்யாமலிருந்துவிடலாகாது. நாம் செய்யும் எந்தக்கருமமும் நம்முடைய காலத்தளவிலுள்ள நன்மையைப்பற்றியதுமட்டிலல்ல. நமது பின் சந்ததிகளின் நன்மையும் சேர்ந்ததாயிருக்கிறது. நமது சந்ததிகளின் க்ஷேமத்திற்காக தனத்தைத்தேடிவைப்பதும், பூஸ்திதி சம்பாதித்துவைப்பதும், நமது வழக்கமல்லவா; அவ்வண்ணமே, அவர்கள் காலத்திலேனும், தேசதுவேஷம், தாரித்திரியம் முதலிய [illegible]வைகள் தலையெடுக்காமற்றடுத்து, அவர்கள் சுகித்திருக்கத்தக்க மார்க்கத்தைத்தேடுவது நமது கடமையேயல்லவா? சிலது நன்மைகள் நமது காலத்திலேயே பயனைத்தரும். சிலநன்மைகள் நமக்கும், நமது சந்ததிகளுக்கும் கிடைக்கலாம். சிலநன்மைகள் முற்றும் நமதுசந்ததிகளுக்கே கிடைக்கத்தக்கவையாகும். இதற்குதாரணத்தை நமது பெரியோர்களே காட்டியிருக்கின்றனர். ஆங்காங்கு நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆலயங்கள் எவ்வளவு காலத்தில், எவ்வளவு தனத்தைச்செலவிட்டு கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எவ்வளவோ ஆறுகள் குளங்கள், ஏரிகள் முதலிய பொதுஜன நன்மைக்குரிய விஷயங்களைச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை ஸ்தாபித்தவர்கள் தங்கள் காலத்திலேயே, அவைகளினுண்டாகும் பயனை எதிர்பார்த்திருப்பார்களாயின், அவ்வித [illegible]னைகளால், தற்சமயம் நாமனுபவிக்கும் மேன்மைகளெங்கிருந்து கிடைக்கும்? ஆனால் அவ்வகையங்களை இயற்றியவர்கள் அன்னிய தேசத்தார்[illegible]பதுமட்டில், நிச்சயம் அவர்கள் நமது பெரியோர்களாகவே இருக்க[illegible] சுயநலக்காரர்களைப்போல, அவர்களும், இந்த வைபவமாசாரம், பக்தேசத்தை [illegible]விட்டிருப்பாராயின்; ஆகாசத்தை பிளக்கும், நதிகளால் பாய்ந்து விளையும் [illegible] நிலங்கள் எவ்வாறுவிளையும் அதனால் பிரயோஜனத்தை அடையாதவர்கள் எவ்வாறு ஜீவிப்பார்கள், இதிலிருந்தே ஒவ்வொருவரும் தேசப்பொது நன்மைக்குரிய விஷ

யந்திரங்களிற் கலந்து தங்கள் சக்தியின்றமட்டும் உழைக்கிறார்கள், ஓர் காலத்திலில்லாவிட்டாலும் ஓர் காலத்திலேனும் எல்லோரும் சுதந்திர மடைவார்களென்பது நிச்சயமல்லவா? மனிதனுடைய மேம்பாட்டுக்காக இயற்கையாகவே ஒருவர்க்கொருவர் சகாயஞ்செய்து ஒவ்வொருவரால் ஒவ்வொருவனை அடையும்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள், அவ்வமைப்பு மனிதனுடைய முன்னோர் காலமுதலாகவே வந்திருக்கவேண்டும். அவ்விஷயத்தை அலட்சியமாய் கைவிடுபவர் தங்கள் கடமையைக் கைவிட்டவர்களாவார்கள். அதனால் தங்களுக்கும் கெடுதி மற்றவர்களுக்கும் கெடுதி அடைவதையுந் தேசத்து தோஷிகளென்ற பெயரிற்கு மவர்களே காரணர்களாகவேண்டுமென்று சொல்லத்தகுமே என்னை.

இவ்வுலகில் இன்பதுன்பங்களுக்கும், மற்றவைகளுக்கும் மற்ற பிராணிகோடிகளிலும் மனிதனுக்கே மேன்மையுண்டாம். அச்சென்மத்தை அடைந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும், தங்கள் தன்மையோடு தாங்கள் பிறந்தவர் தேசம் முதலிய பொதுநன்மையையும் நாடி உழைப்பதே மேன்மை. அப்படி உழைத்து புகழ்ந்திடப்படுவோரே மனிதரிலும் மனிதரென்று உயர்ந்தவருமாயிற் சேர்வர்கள். அவர்களே மற்றவர்களால் மதிக்கத்தக்கவர்களாவார்கள். அவ்விஷயத்தை அறியாத்தன்மையாலோ அறிந்தும் சோம்பல், மூடத்தனம்; மல்லது குறுகியபுத்தியால் அன்னியர்வாழ்வதில் அதுகெடாப்பு முதலியதீயகுணங்களால் ஒதுங்கிப்பதுங்கி நிற்பார்களாயின் அவர்களே மனிதர்களில் மிருகங்களென்று கூறத்தகுந்தவர்களன்றோ?

ஆதலால் கனவான்களே?

சமஸ்தனவுதாரம் தன்னாலியன்ற சாதகத்தை ஒன்று சித்தியின்றியாயால் விளைந்த வியாசத்தை படிக்கும்படிசெய்தவென்னை மன்னித்து இதிலுள்ள குறைகளை மட்டுந்நிரகித்து அன்பர்களாகிய தங்கள் தங்கள் சக்தியின்றமட்டும் தேசாபிமானத்தைப்பற்றி சிரத்தை எடுத்துழைக்கவேண்டுமாய் தங்கள்பாலே கனத்திற்கு வெகுதாழ்மையுடன் மனுச்செய்துகொள்ளுகிறேன்.

விடாது பத்திரிகைகளைவாசித்து வந்தாலும் தேசாபிமானிகளின் அரிய பிரசங்கத்தைக் கேட்டிருந்தும் அவர்கள் ஸல்லாபத்தை அடைந்திருந்தும் எனக்குண்டான தேசாபிமானமென்ற பேராசையால் எழுதிய இச்சிறுவியாசமானது, நமது சகோதரர்கள் மனதிற்கு தேசான்மை என்ற விஷயத்தில் சிறிதளவேனும் தொண்டு செய்யுமாயின் அதுவே எனது மனதிற்கு பேரானந்தத்தை அளிக்கவல்லதாகும் "நாடோறும் வாயுசேவையன்றுமில்லை" வேதாந்தவைஸ்தாக சந்தேகம் ஒன்று மில்லை சந்தேகமில்லை எனது பெரியோர்களின் அன்பார்ந்த ஆசிர்வாதங்கள் இன்றளவும் நிலைத்திருப்பதுபோல், அதன்பயனையும் நாமுமடைய நமது தேசாபிமானிகளுக்கும் சக்தியையுடைய கடவுளருள் செய்வாராக.

ஓமகபம வைத்தியநாதம்.

நமது கடமை யாது.

:(o):

உலகம் பொய்யா மெய்யா வென்றகேள்விகள் இக்கேள்வியிக்கச் சிறந்ததென்று பெரியோர் கருதுகிறதும், உலகம் பொய்யாயுமல்லவா! மெய்யாயுமல்லவா! அதை நாம் அறிந்துகொள்வதனால் நமக்கு வாகும் பயன்யாது ... உலகின் ... தக்கனைகளிருக்கின்றன வென்பவர்யாவருமறிவார்கள். ஆயினும் பாதகங்களை ஒழித்து சத்தியமார்க்கத்தை யடையவேண்டுமென்ற உலகத்தவர்கள் தரப்படுகின்றது. இவ்வாசகங்களைத் துவக்கப்படும் ஆகியவைகளைத்தெரியவேண்டும்போது, இவ்வுலகம் பொய்யா மெய்யாவென்ற தென்ன "புத்திமான்களாயுள்ளோர் செய்யவேண்டிய காரியம்

யாது?" உலகில் புத்திமான்களாயுள்ளோர் ஆத்மவிசாரணை செய்யவேண்டியது ஆகுமென்பர். ஆத்மாவென்பது இன்னதென்றும் அநாத்மாவென்பது இன்னதென்றும் நாமறியவேண்டும் நாமென்பது சரீரத்தைக் குறிக்கவில்லையென்றும், ஆத்மாவையே குறிக்கிறதென்றும் யாவரும் உணர்ந்து அநாத்மாவாகிய தேகத்தில் அபிமானங்கொள்ளாமலே ஆத்மாவைப்பற்றியே விசாரிக்கவேண்டும். ஆத்மா அழிவற்றதென்பதை மெய்மதஸ்தர்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். கடவுள் உண்டாவெனின், சிலர், கடவுளில்லையென்று நாஸ்திகவாதமும் செய்யவிரும்புகின்றார்கள். உலகமுண்டாவெனின் இல்லையென்று வாதித்துவருகின்றார்கள். பிரமம் உண்டாவெனின் அதைக்கண்டதுயார் என்றுசொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தான் உண்டாவென்று மாத்திரம் சந்தேகிக்கிறதில்லை, ஆகையால் எது நிச்சயமென்று ஒவ்வொருவரும் அப்புகிறாரோ அதையே முதலில் விசாரிக்கத் தொடங்கவேண்டுமென்று பரமகுருவாயால் ஆதி ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதனாசாரியவர்கள் ஆத்மவிசாரணைசெய்யுமாறு நமக்குபோதிக்கின்றார். இவ்வாறு தனக்குள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தை விசாரிக்கத்தொடங்குகிறவனோ அத்வைதியாகி தன்னுடைய ஆத்மாவே அதாவது தானேயெங்கும் வியாபிக்கும் பிரமமென்று அறிந்துகொள்ளுகிறான், "உலகத்தைப்பற்றி அத்வைதிகளின் கொள்கையாது" அத்வைதிகள் உலகம் பொய்யென்றும் சொல்லவில்லை மெய்யென்றும் சொல்லவில்லை அத்வைத ஸ்தாபனராகிய ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் உலகம் பொய்யுமெய்யுங்கலந்ததென்கிறார் அப்படி பொய்யுமெய்யும் கலந்த வஸ்துவொன்றுண்டா? உண்டு. நமது தேகத்திலுள்ள நகமும் மயிரும், தேகத்தைச்சேர்ந்தவைகளாகவேயிருக்கின்றன! சேராதவைகளாகவுமிருக்கின்றன! தேகத்திலுள்ள நகத்தையும் மயிரையும் அறுத்தால் உபத்திரவமுண்டாகின்றதில்லை ஆகையால் அவைகள் சரீரத்தினின்று வேறுபோல் காணப்படுகின்றன ஆயினும் அவைகள் சரீரத்தினின்றே உண்டாயிருக்கின்றன. ஆதலால் அவைகள் சரீரத்தினின்றே உண்டாயினவென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. எந்தமதஸ்தருயினும், அத்வைதமார்க்கத்தை அநுஸரிக்கலாம் த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், சுத்தாத்வைதம், த்வைதாத்வைதம், பாவனாத்வைதம், எல்லாம் ஓர் வகை அத்வைதமேயன்றிவேறல்ல. அத்வைதிகளுக்கு எந்தமதஸ்தர்களும் விரோதிகளல்லர், ஆகையால் நாம் நம்முடைய வாழ்நாளில் மேற்கூறியுள்ள மதத்திலுண்மையை அறிவதே நமது கடமையாகும்.

வேதாந்தம்.

ஸ்ரீ அபேதானந்தஸ்வாமிகள் அமெரிக்காவில் செய்த உபந்நியாசத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.

வேதாந்த சாஸ்திரமென்பதற்கு வேதஸம்பந்தமான அல்லது இந்தியாவில் வழங்கும் புண்ணியமான சாஸ்திரமென்று மட்டும் அநேகர் ஓர் தப்பு அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கின்றனர் "வேதம்" என்பது யாதொரு புத்தகத்தையும் குறிக்கமாட்டாது. "வேதம் என்பதற்கு" "ஞானம்" என்றும் "அந்தம்" என்பதற்கு முடிவு என்றும் பொருள் ஆதலின், வேதாந்த மென்பதற்கு "ஞானமுடிவு" என்பதே பொருள். அந்த சாஸ்திரம் "முடிவு" இன்னதென்பதையும் அந்த முடிவை யடையும் வழி இன்னதென்பதையும் விளக்குவதால் அதற்கு "வேதாந்த சாஸ்திரம்" எனப்பெயர் வாய்த்தது. ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமுள்ள ஒற்றுமையையறிவதே பலவகைப்பட்ட

அறிவின் முடிவு. எந்த ஸத்தை நாம் முடிவாய் அறிகிறோமோ அதுதான் ஸர்வவியாபியான ஆத்மா அதுதான் கரையிலா ஞானக்கடல். பலவாயிரம் மைல் ஓடிச்செல்லும் நதிகள் முடிவில் கடலிற்போய்ச்சேருவதுபோலப் பிரபஞ்சத் தோற்றத்தில் பலவழியுஞ் செல்லுகிறவும் அறிவு நதிகள் முடிவில் கரையற்ற அகண்ட ஸச்சிதானந்த பிரேமைக்கடலிற்போய்ச்சேருகின்றன.

இந்த உண்மையைப் பரிவேத சரியான எல்லா மதத்திலுமுடையும் கருத்தாதல் வேண்டும். ஆரிய ரிஷிகள் அறிந்த உண்மை தெரிவித்ததைப் போல் அறிந்தவர்களேனும், அவர்கள் வெளியிட்டதுபோல இப்படியாய் வெளியிட்டவர்களேனும், வேறொன்றுடைடும் எக்காலத்திலும் நாம் அறிந்தமட்டில் மதஸம்பந்தமான சரித்திரத்தில் இல்லை. "ஸத் ஒன்றே. ஞானிகள் அதனை யடையும் வழி பல" என்ற உத்கிருஷ்டமான கொள்கை சுமார் சென்ற 5000 வருஷகாலமாக இந்தியா நாட்டிலேயுள்ளது. "உள்ளது ஒன்றே. அதனைப்பெரியோர்கள் பல பெயரிட்டழைக்கின்றனர்" (ஏகம்ஸத்விப்ராபஹுதாவதந்தி) என்பதை வேதங்களுட் புராதனமான ருக்வேதத்திலுட்காண்கிறோம். கிருஸ்தவர்கள் "ஜீஹோவா" எனனும் "தேவன்" அல்லது "பரமண்டலத்திலிருக்கும் பிதா" என்றும் மகம்மதியர்கள் "அல்லா" என்றும், ஜைனர்கள் "ஜினன்" என்றும், பௌத்தர்கள் "புத்தன்" என்றும் வணங்குகின்றார்கள். அதனையே இந்துக்கள் "பிரமம்" என்கிறார்கள். வேதாந்தசாஸ்திரமுழுதும் அவ்வடிப்படியான தத்துவத்தையே ஆதாரமாய்க்கொண்டுள்ளது. "பல பெயர்களால் வழங்கிலும் உள்ளது ஒன்றுதான்" என்ற நியாயத்தை மற்றை மதங்களிலும் அதிகமாக அது வற்புறுத்துகின்றது. துவைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், என வழங்கும் பலவிதமான கொள்கைகளிலும் மற்றவைகளுமில்லாத அடிப்படை அதனிடங்காணப்படுகின்றது. அதனால் பல மதங்களையும் ஒப்பிட்டு உய்த்தறியுங்கல்விமான்கள் இவ்வுண்மையைத்தெளியத்தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆராய்ந்தறியின் உலகில் வழங்கும் பல மதங்களையும் தன்னுள் அடக்கிய ஓர் பொதுமதத்தை நிலைநிறுத்துவது வேதாந்தத்தின் இயல்பு. இன்னாரெனக்குறிப்பிடக்கூடிய ஒருவரையுமனுசரித்து அது ஏற்படாததால் ஸர்வஸம்மதமான இவ்விசித்திரமான இயற்கையினையும் விந்தையாகின்றது. ஒருவனையாதாரமாகக்கொண்டு ஏற்படும் எந்தமதமும் எந்தசாஸ்திரமும் யாவருக்கும் பொதுவாக இலங்குவதாகாது. வேதாந்த சாஸ்திரமாயினும், மதமாயினும், யாவருக்கும் பொதுத்தன்மையதாய் இருக்கவேண்டின் எவனேனுமொருவனைச்சிறிதுங் குறிப்பிடாதிருக்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். ஓர் மதஸ்தாபகனை இன்றியமையாது ஏற்பட்டுவிட்டால், கிறிஸ்துமதம், மகம்மதியமதம், பௌத்தமதம் முதலிய அந்தந்தமதங்களில் நாம் காண்பதுபோல் அவற்றையுண்டாக்கினவர் பெயரையும் நிலையையுமட்டுமே அனுசரித்தவருமல்லாது ஸர்வஸம்மதமாகமாட்டாது. இந்த பெரியமதங்களைத் தழுவி

நடப்போர் மதத்தின் தத்துவஸாரங்களைமறந்துஸ்தாபகர்களிடம் அபிமானம்வைத்து மற்றவற்றைக்கருதாதுபோகின்றனர். இதுவேமதஸம்பந்தமான சரித்திரங்களில் நாம் காணும் வாதப் பிரதிவாதத்திற்கே காரணமாகின்றது.

வேதாந்தவிஷயமோ பலமுகமுள்ளது. தன் தெய்வமெனக் கொண்டாடி வணங்கவும் எதேனுமொருவிதக்கொள்கையிற்பற்றுவைக்கவும் இடங்கொடுக்கும். ஜரதுஷ்டமதம், யூதமதம், கிறிஸ்துமதம் முதலிய மதங்கள்போன்ற துவைதம் அத்துவைதங்களிலுள்ள அடிப்படை (அல்லது முதன்மையான) நியாயங்களும் அந்தப்பன் முகத்திலடங்கியுள்ளது.

விசிஷ்டாத்வைத பாகமோ பகவானுடைய ஸர்வவியாபகத்துவத்தையும், ஸர்வத்திற்கும் அப்பாலாயுள்ள தன்மையையும் போதித்திருந்த எல்லா சாஸ்திரக்கோட்பாடுகளையு மனுசரித்திருக்கிறது. "பகவான் நம்மிடத்திலும் பிரபஞ்சத்திலும் விளங்குகின்றார். நாம் இருப்பதும், நகர்வதும், வளர்வதும், உண்டாவதும் பகவானிடத்திலேயே. அவர் அனு நாமெல்லாம் அவர் புத்திரர்கள். நித்தியானந்தத்தின் திருக்குமாரர்கள்."

இத்தகைய அபிப்பிராயங்களையெல்லாம் விசிஷ்டாத்வைதமானது தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், வேதாந்தத்தின் அத்வைதபாகமோ எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டது. ஸர்வோத்கிருஷ்டமானது இவ்வித ஆத்மாவின் அத்வைதத்தன்மையின் சிறப்பையும் உயர்வையும் அறியக்கூடிய புத்திமான்கள் மிகச்சிலரே. ஸகலசாஸ்திரங்களாலும் ஏற்படும் பிரசனங்களுக்கும் முடிவாகிற முத்திக்குமுரிய உத்தரங்களும் ஸாதனங்களும் இந்த அத்வைதத்தில் தான் நன்றாய்ப்புலப்படுகின்றன. அத்துவைத ஞானத்தினால் தான் "நானும் என் பிதாவும் ஒன்று" என்பதைப் பரிஷ்காரமாக நிரூபிக்கக்கூடும். வேதாந்தமானது சாஸ்திரசம்பந்தங்களையும் மதக்கோட்பாடுகளையுந் தழுவி நிற்பது கிரீக்தேசத்திலும் வெவ்வேறு சாஸ்திரக்கொள்கைகளிருப்பது உண்மையே ஆனால் அவைகளிலொன்றேனும மனிதனுக்கு மனத்திலங்கும் மதக்கோட்பாடுகளுக்கு இணங்கி வருவதில்லை. நிர்விகற்பஸமாதி (பிர்ம்மானந்தம்) அடைந்து அஞ்ஞானம் ஸம்சயங்களறுதல், மற்றுமுள்ள துர்க்குணங்களை விலக்க எப்படி வேதாந்த சாஸ்திரம் எளிதாய்புகட்டுகின்றது. இனி வருங்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கவேண்டியிருக்கும் எல்லாவுண்மைகளுக்கும் தன்னிடத்திற் போதுமான இடங்கொடுக்கின்றது. ஒவ்வொருமதத்திற்கும் முடிவில் லக்ஷ்யமான வஸ்துவது அதற்கு இன்னதுதான் வழியென்று விதிக்காதது வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் மற்றோர் விசேஷம் இன்னும் விசேஷம் யாதெனில் மனிதர்கள் பலவாறான தன்மையோடிருப்பதால் அவரவர்கள் மனோபாவத்திற்கேற்பப் பொருந்திய வழியைக்காட்டுகிறது மனிதர்கள் அவரவர்கள் மனோபாவத்திற்குத்தக்கபடி நான்கு

வகுப்பினர்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட அபிப்பிராயங்களுள்ளனும் நிலையினர்
களும் வந்தடங்குவார்கள் இவ்வொரு வகுப்பினரும் அவரவருக்
குத்தக்கபடி மேன்மையாய்நடக்கக்கூடியவழிகளையும் காட்டுகிறது. இவ்
வொருவழிக்கும்ஸம்ஸ்கிருதத்தில் யோகமென்னப்பெயர். அவற்றுள் முத
லாவது கர்மயோகம் என்பது. அது சுறுசுறுப்புள்ளவர்களுக்கும்
தொழில்புரிய மனமுள்ளவர்களாய்ப் பிறர்க்குதவிபுரிய எப்பொழு
தும் ஏதேனும் ஓய்வின்றிச்செய்யத் தயாராயிருக்கப் பட்டவர்களுக்குமே
ஏற்பட்டுள்ளது சுருங்கச்சொல்லின்ஸதா உழைக்கத்திறமுடைய ஆண்
பாலாருக்கும் பெண்பாலாருக்கும் இக்கர்மயோகமேற்பட்டிருக்கிறது
கர்மயோகத்தினால் கர்மத்தின் உட்கருத்தையும் ரகசியத்தையும் அறி
யலாம் தினந்தோறும் நாம் செய்யும் எத்தொழிலையும் எவ்வித பல
னைக் கருதவில்லாத கர்மமாகச்செய்து கொள்ளலாமென்பதையும் இப்பி
றப்பில் கர்மமட்டுமே புரிந்து எவ்வாறு முக்தியையடையலாமென்ப
தையும் கர்மயோகம் நமக்கு நன்குணர்த்துகின்றது. உழைக்கும் மன
முடையோர் அற்பசிரமமெடுத்துக்கொண்டால் பெருந்தொழிலையும்
முடிக்கலாமென்பதைக் காட்டுவதால் அநுபவத்திற்கும் வரக்கூடியது
அவர்களுக்கு மிகவும் இன்பத்திற்கும் வரக்கூடியது அவர்களுக்கு
மிகவும் இன்றியமையாதது ஏனெனில் இந்நாட்டில் பெரும்பா
லோரது மனத்துயரஞ்சிதறி போகின்றது மனவலியின்மையே யிதற்
குக்காரணமன்றோ? கர்மம் எவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்றும் ரகசி
யத்தை யறிவதற்குமனவலிமையை வீணே சிதறவிடாமல் ஆயுளையும்
நீடிக்கச்செய்யலாம். கர்மயோகம் மேற்கூறிய உண்மைகளை யெடுத்து
விளக்கிவிரிவிக்கிறதிசக்தியையடைய வழியைகாட்டுகின்றது. இரண்டா
வது பக்தியோகம் அது மனவுருக்கமுள்ளவர்களுக்கே யேற்பட்டது
ஸாதாரணமான உருக்கம் எவ்வாறு உயர்ந்த பக்தியுருக்கமாய்ப்பெரு
கியெல்லா மதங்களின் முடிவினது துணிவையறிவதற்கு எவ்வாறு
நம் யுக்திக்கிணக்க வழிகாட்டுகிறதோ அப்படி மற்றவைகள் காட்டுவ
தில்லை. யுக்திக்கொவ்வாத எதையேனும் அல்லது தர்க்கமுதலான
சாஸ்திரங்கள் ஸம்மதமில்லாத எதையேனும் ஒப்புக்கொள்ளும்படியா
வது அனுபவிக்கும்படியாவது வேதாந்த சாஸ்திரம் சொல்லுவதுமி
ல்லை. இந்தியாவிலோ தர்க்கம், கலைகள் மற்றவைகளும் ஒன்றுவிட்
டொன்று பிரியக்கூடாத ஸம்பந்தமுள்ளவைகளென்பதை யாரும் மறு
க்கமாட்டார்கள். இதனால் தான் புராதனமாயுள்ள வேதாந்த சாஸ்தி
ரங்கள் தற்காலபற்பல சாஸ்திரங்களுக்கும் ஒத்துவருமேயல்லாமல் சற்
றேனும் விரோதமாயிருப்பதில்லை பரிணமவார்த்தை)
ஸாதனமாகுமென்பதைக்காட்டுகின்றது. சுருங்கச்சொல்லில் பக்தியும்
பிரேமையும் நிறைந்தவழியாம். பக்திமுறையின்னதென்று எடுத்து
விளக்கி மானிடரியம் செலுத்தும் அன்பு எவ்விதம் தெய்வத்தினிடம்
மாறி இகபரமிரண்டிலும் பிறவிப்பயனை யெவ்வாறு கொடுக்குமென்ப
தையுங்காட்டுகின்றது மூன்றாவது. ராஜயோகம் அது மனத்தையொரு

நிலைப்படுத்தித் தியானஞ்செய்யும் மார்க்கம். அதைப்பற்றிய விஷய
மோமிகவும் விஸ்தாரமானது அது மனத்தைப்பற்றியதேயாம் அந்த
யோகத்தால மனத்தின் சக்தியை விருத்திசெய்து பிறர் மனதிகழ்ச்சி
யையறிதல், மனவலியால் ரோகத்தைத்தீர்த்தல். உலகத்தவரால் அற்புத
ங்களென்று சொல்லக்கூடிய எல்லாத்தொழில்களையும் புரிதல் கூடும்
இத்தியோகத்தால் ஏசுகிறிஸ்துவும் அவர்களுடைய சீடர்களும் செய்த
தாகத்தெரியவரும் சகல அற்புதங்களையும் நம் ஆரியரிஷிகள் இவர்க
ளுக்கு வெகு காலைக்கு முந்தியேசெய்து காட்டியதுமன்றி இப்பொழு
தும் செய்கின்றார்கள். இராஜயோகம் மனத்தின் வல்லமைகளையும்
அதன் பகுதிகளையும் நன்றாக எடுத்துக்காட்டி அவைகளைக்கொண்டு
ஓர் சாஸ்திரம் உண்டாக்குகிறது. ஸ்வாஸலக்ஷணங்களையும் எடுத்துக்
காட்டுகின்றது. பிராணாயாமப்பழக்கத்தால் உண்டாகும் பயனை யே நா
ட்டில் மனோவல்லமையால் ரோகத்தைத்தீர்க்குமவர்கள் அறியாமலிருக்க
வில்லை. இராஜயோகம் மனோவல்லமையும் அதனுடையும் கீர்த்தியை
யுஞ் செய்யக்கூடிய பல அற்புதங்களையும் சாஸ்திரமுறைப்படி யெடுத்த
லினும் அவ்வல்லமையடைவது பிரம்ஞானத்தை யடைவதற்கு
ஸாதனமாகமாட்டாதென்று வற்புறுத்துகின்றது. இவ்வாறு அற்புதச்
செய்கைகள் பிரம்ஞானத்திற்கு ஸாதகமாக மாட்டாவென்றும் பர
மோபதேசத்தை மனவலியால் ரோகைத்தீர்க்குமவர்களும் இந்த நாட்
டுக்கிறிஸ்துவ சாஸ்திரிகளும் கம்பரதகண்டத்து யோகிகளிடத்துக்
கற்கவேண்டியதவசியமான விஷயம். மனோ சக்தி யுறுதிப்படுவதற்கு
முன்பே அற்புதத்திடுள்ளவர்களும் மதியீனர்களும் பிரம்ஞானநேர்
வழியைவிட்டு விலகுகிறார்கள். தன்னிடமுள்ள சுவல்பசக்தியால் வயி
ற்றுவலி முதலிய பிணிகளைத் தீர்க்கிறோமென்பதைக் கண்டு உயர்
வான பிரம்ஞானத்தையே பெற்றுவிட்டதாக எண்ணுகிறார்கள்.
அற்புதங்களைச்செய்தும் மனோவலியால் பிணிகளைத்தவிர்த்தும், வரு
வாய்க்குக்காரணமாக இச்சக்திகளை யேற்படுத்திக்கொள்வதும் பிரம
ஞானத்தையடையப்பெரிய இடையூறென்று ராஜயோகம் முறையி
டுகிறது. அந்த ராஜயோகத்தின் முக்கியமான கருத்து யாதெனின்
அதையப்பியசிப்பவர்கள் மனத்தை இதரவழிகளிற்செல்லாது ஒரு
நிலைநிறுத்தித்தியானஞ்செய்ய மார்க்கங்களையும் உபாயங்களையும் கற்
பித்து ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் கலந்து அகண்ட ஸச்சிதானந்தத்
தையனுபவிக்கும் உயர்ந்த பதவியையடையச்செய்வதேயாகும். நான்
காவது ஞானயோகம் இது ஐயந்திரிபிலா அறிவாலும் பகுத்தறிவா
லும் உண்டாக்கிய மார்க்கம் நுண்ணறிவும் பகுத்தறிவுமுள்ளவர்களு
க்கே யேற்பட்டவழி. வேதாந்தவிஷயம் எவ்வளவு விஸ்தாரமானதெ
ன்பதை நாம் இப்பொழுது ஒருவாறு சிறிது அறியக்கூடும். பிரம்மவி
த்தைக்குத்தகுதியான ஆதாரமிவையென எடுத்துரைக்கின்றது. சரீரம்
போனபிறகும் ஆத்மாநித்யமென்பதையும், அநாதி நிலையின்னதென்
பதையும், எவ்வித ஆத்மா நம்முடன் கலசரு வென்பதையும்

அதன் பிறகு அது எவ்வாறு ஆகின்றதென்பதையும் பற்பல ஆத்மா கர்மவசப்பட்டுத் திரும்பத்திரும்ப எவ்வாறு பூமியில் மானிட ஜன்மமெடுத்துப் பிறக்கின்றதென்பதையும் அது நமக்கு உணர்த்துகின்றது. அது ஆத்மதத்துவத்தை விளக்குகின்றது ஸ்விடன்பர்க்பிறப்பதற்கு எவ்வளவோ காலத்திற்கு முன்னமேயே இவ்விஷயம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. உலகில் ஆங்காங்குள்ள பெரியமதாசாரியர்கள் சொல்லியுள்ள விஷயங்களை யேற்றுக்கொண்டு அவர்களை ஈஸ்வராம்ச அவதார புருஷர்கள் என மதிப்புடன் உலக நன்மையின் பொருட்டு இனிமேலும் அவதாரபுருஷர்கள் வரவிருக்கிறார்கள் என்பதையும் கிளக்க அது இடந்தருகின்றது. வேதாந்தமானது நீதிசாஸ்திரத்தின்பரமகொள்கையையுமெடுத்து விளக்குகின்றது. சயவன் அறிவோராயிருத்தல் வேண்டும்; ஏதோ ஒருவன் இதைச்சொன்னான், அதைச்சொன்னான் என்பதற்காகவன்று இன்ன நூலில் இன்ன அத்தியாயத்தில் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது என்பதற்காகவன்று பரவும் ஒன்றேயன்றி இரண்டல்ல என்றவிஷயம் பற்றியே பிறர்க்குத் தீங்கிழைப்பின் உனக்கே தீங்கிழைத்துக்கொண்டவனாய் நீ ஆவாயின் உனக்கே கேடுவிளைத்துக்கொள்வதோடு பிறர்க்கும் கேடுவிளைப்பாய். பொருள் வேற்றுமை மாத்திரமேயன்றி நாமும் அயலோரும் உண்மையில் வேறன்றேயாதலின் அவ்வேற்றுமை பற்றியே தான் நாம் நம்மேபோலவே பிறரையும் நேசிக்கவேண்டும் என்னும் உத்கிருஷ்டமான உண்மையை நன்குணர்த்துகின்றது. வேதாந்தம் ஸகலமதங்களும்ஒன்றுக்கொன்று சற்றும் விரோதமின்றி ஒரு முகப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதையும் காட்டுகின்றது. இவ்வேதாந்த ஆட்சியெங்குளதோ அங்குள்ளயாவரும் மதஸம்பந்தமான கொடியவாதங்களை வேரறுத்துவிட்டு மதக்குரோதமற்று ஸர்வசம்மதமாய் ஒற்றுமை கொண்டவர்கள் வேதாந்தத்திற்கு ஜாதிபேதமுமில்லை அவன் இன்னவகுப்பைச் சேர்ந்தவனென்பதுமில்லை அவன் இன்னபெயரினனென்பதுமில்லை அவன் கிறிஸ்தவனுமல்ல;மகமதியனுமல்ல பௌத்தனுமல்ல ஜைனனும் அல்ல; ஹிந்துவுமல்ல ஆனால் இவ்வெல்லாக்கொள்கைகளிலேயும் சேர்ந்தவன் அவன் கிறிஸ்தவன் கோயிலுக்கும் மகமதியர் பள்ளிவாசலுக்கும், இந்துக்கள் தேவாலயத்திற்குந் தாராளமாய்ப்போவான். அவன் பெயரில்லா உருவில்லா, ஈறில்லாச்சகலமதக்கொள்கைகளையும் தன்னுள்ளடக்கிய ஸர்வஸம்மதமான மதத்தைச்சார்ந்தவன். இந்த ஸர்வஸம்மதமான மதத்தை யூன்றி யூன்றிப்பார்க்கில் "எந்த மதத்திற்கும் வேதாந்தமிடங்கொடுக்கிறது உண்மையில் அது எல்லா மதத்தையுந்தழுவியுள்ளது" என்று மாக்ஸமுல்லர் சொல்லியதுபோல் சொல்லாமலிருக்கமுடியாது "எவரெவர் எந்த எந்த வழிபற்றிவரினும் என்னையே வந்தடைகின்றார்கள் இடையில் பலவாறு தடுமாறினும் நித்தியஸத்தாகிய ஏகனையே முடிவில் அவ்வழியே வந்தடைகிறார்கள்" என்று எல்லாஸாராம்சமும்திரட்டியுருட்டியுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவா-

னது ஸ்ரீகீதாவாக்கிய உபதேசம் ஸமஸ்தத்திற்கும் அடிப்படையாதலின் அவ்வாக்கியத்தின் கருத்துவேறு எவ்வாறு இருக்க முடியும்?

ஸ்ரீ வாணி விலாசனி,

தருமந் தலைகாக்கும்.

———;O;———

தருமபுரமென்றொரு திருநகருண்டு. அதில் தர்மலிங்கன் என்றொரு வேளாளனிருந்தான். அவனுக்கு ஆஸ்தி பூஸ்தி அதிகம் இல்லை. அதனால் வெகுநாள்வரையில் கல்யாணம் ஆகவில்லை. ஆயினும் அவனுடைய நற்குண நற்செய்கையைக்கண்டு அயலூரில் இருந்த ஒருவர் தன் பெண்ணைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி கல்யாணச்செலவு யாவும் தாமே பொறுத்துக்கொண்டு நடத்தினர். இவருக்குப்பிள்ளையில்லை. பெண்ணொன்றுதான். ஆஸ்தியும் சொற்பந்தான். பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் ஆன சிலகாலத்துள் அவர் காலஞ்சென்றனர். ஆகவே அப்பெண்ணுக்குக் கணவனொருவனே துணைவனாயினன். சாஸ்திர சம்மதமும் அதுவேயென்பது சொல்லாமலே தெரியும். இப்பெண்ணுக்குக் கல்யாணகாலத்தில் வயது பன்னிரண்டு. கணவனுக்கோ இவளின் மும்மடங்கு வயதாயிற்று மணம் புணர்ந்து 5-வருஷம் ஆகியும் சந்ததியுண்டாக இல்லை. பெண்ணின் பெயர் அறம்வளர்த்தாள் அறம் வளர்த்த அம்மையே இப்பெண்ணுருவாக இங்ஙனவதரித்தாளென்னும்படி குடித்தனம் சிக்கெனச்செய்து வந்தாள். சொற்பசீவனமுடையவனாயினும் தர்மலிங்கன் கஷ்டமறியாது களித்திருந்தான். மனைவி குணியாயிற் கணவன் வளவனே.

இப்பால் பாபநாசத்திலிருந்து காசியாத்திரைபோகிற பெரியவர் ஒருவர் அவ்வழிச்சென்று இவ்வீட்டில் ஒருநாள் தங்கினர். இவர்களுக்குப் பிள்ளையில்லாக் குறை பெருங்குறை என்றறிந்து, அடுத்த வருஷம் இக்காலில் உங்கள் ஆண்குழவிக்கு ஆண்டுநிறைவு நடக்குமென்று ஆசியளித்துப்போனார். அவர் ஆசியின் பலமோ அல்லது இவர்கள் ஊழின் திறமோ காகதாளி நியாயமாக அவ்வண்ணமே அறம்வளர்த்தாள் ஆண்குழந்தையொன்றைப் பெற்றெடுத்தாள். பாபநாசத்துப் பெரியவர் ஆசிபலத்தாற் பிறந்தவனாதலால் அவனுக்குப் பாபநாசன் என்று பெயரிட்டார்கள். தருமபுரத்தில் தருமலிங்கன் மனைவி அறம்வளர்த்தாள் வயிற்றில் பாபநாசன் உதித்தது என்ன அழகு பாருங்கள். தருமத்துக்கிடைசூழ பிடித்து நிற்கும் (ஆடையையிறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நிற்றல்) என்பார்களே அது இவர்கள் விஷயத்தில் காணலாம். தருமப்பெயர் பூண்ட இக்குடி தழைக்கும் வழியில் என்ன இடர் நேரிடுகிறது. மைந்தன் பிறந்து ஐந்து வருஷமாகுமுன் தந்தையானவர் அந்த உலகம் சென்றனர். ஆயினும் அறம்வளர்த்தாளுக்கு மகவளர்ப்பது ஒரு பாரமாகத்தோற்ற இல்லை. தனக்கு இருந்த சொற்பத்தைக்கொண்டு, தன் வாயைக்கட்டியும், வயிற்றை ஒடுக்கியும் சேயைக் கண்ணென்றாய் வளர்த்து வந்தாள். ஐந்து வயதுப்பிள்ளை பத்து வயதானவன் போலத் தோற்றினன். தாய் மைப்பிள்ளைக்கும் காலவாய்ப் பயிருக்கும் தாழ்வேது. இவனைப் பள்ளிக்கும் வைத்தாள் படிப்பிலும் துடிப்பு அதிகந்தான். மற்றவர்கள் ஆறு மாதத்தில் படிப்பதை இவன் ஆறு வாரத்தில். படிப்பான் ஆகவே இவர்களுக்கு இவனைக் கண்டால் ஆகிறதில்லை. அன்றியும் நமது நாட்டுச்சிறுவர்களில் பெரும்பாலரிடத்தில் ஒரு துர்வழக்கம். தலைக்காப்பு சரிகை வேஷ்டி வயிரக்கடுக்கன் மக்கு மேல்சட்டை போட்டுக்கொண்டு வருபவர்களிடத்தில் ஒரு நேசமும் கந்தையுடுக்கும் மைந்தரிடத்தில் ஒரு துவேஷமும் பாராட்டுவதைப் பலமுறை யாவரும் கண்டும் கேட்டுமிருக்கலாம். ஊரார் பிள்ளைகளைப்போல ஊட்டி வளர்த்தாலும்,

...ப்பிள்ளைய அறம்வளர்த்தாளுக்கு இயலவில்லை. இதனும் பாபநாசனிடத் தில் நேசம் குறைவாயிற்று. பள்ளிப்பிள்ளைகள் பாபநாசனைப்பகிடி பண்ணுவது இயலாது.

கைம்பெண் வளர்த்த கழிசடை யென்பார்கள், தகப்பன் பேரறியாதவனே தாயாடையிலடி யென்பார்கள், தந்தைபுலைந்த காரணா, சிந்தை கலங்காதே போனா என்று குட்டிவார்கள், ஊரார் சோற்றுக்கு ஒதிபோல்பெருத்தான் என்பார்கள், இவனுக்கு சோறுதின்பவனுக்கு என் உடம்பிலே இருக்கும் என்பார்கள். அந்தோ! அந்த வெள்ளைக்காரப்பிள்ளைகள் கெட்டார்கள்! கண்ணிட்டுப் பார்க்கவொண்ணாது கசப்பிடித்துக் குளிரால் விறைத்து வாயால் ஆவிபோகவிக்கொண்டிருந்த தாய்க் குட்டி பொன்றை அரைவி துளிந்த கண்டெடுத்து, அணைகாட்டிக் குளிப்பாட்டி உண்ணப்பாலும், உறங்கத்தொட்டிலும் கொடுத்துக்காப்பாற்றிய கதையைக் காதல் கேட்டாரில்லையோ? வாயிற் குடைகொண்டு சென்று காமிற்படியன்றை நின்று, என்னுயிர்த்தாயுன் எப்போது வருவான் என்று அந்தாய் பின்னுலிய பள்ளி வாயிலில் நின்ற நிலையைப் பார்த்தாரில்லையே. இம்மேனுட்டார் குணம் கற்றுக் கொள்ளாட்டார் என்று பெறுவாரோ அறியோம்.

இது நிற்க, பள்ளிப்பிள்ளைகள் தன்னை த்திட்டுவதையும் குட்டுவதையும் தாளாதவனும், அறம்வளர்த்தாளிடம் வந்து, "அம்மா? ஆடுமேய்த்தாலும் சரி, வேலைசெய்து போனாலும் சரி; இந்தப்படிப்பு எனக்கு வேண்டாம்" என்று சொல்லிப்படிப்பை நிறுத்திவிட்டுப் பூவெடுத்தும், மாலை தொடுத்தும், சடைக் கூலி வாங்கியும், கடைக்கணக்கெழுதியும், சிலகாலம் சிப்பந்தி வேலை செய்து பிறகுக் மிதிப்பிடித்து அவ்வூர்ப்பெருங்குடியிற் பிறந்த சிறுமிபொருத்தியை மணம் புணர்ந்தான். அவன் தருணப்பருவம் வாய்ந்தவன், ஆயவின் ஒரு அருமைத்தங்கெல்லாம் ஒரு கன்னியையின்று அன்றே தென்னும் சேர்ந்தனன். இயோ என்னபாவம் தேவிரை விழுந்து பாவி யினி யிங்கிருப்பது பயனில்லையென்று தருமபுரத்தைவிட்டுப் பிரமதேசஞ்சேர்ந்து இராணுவச் சேவகத்தில் அமர்ந்தான். அங்கிருந்து கன்னிபத்திரம் என்று தன் அன்னைக்கு அடிக்கடி எழுதுவான், உம்பளத்தைத்தானுண்டு சம்பளத்தைத் தாய்க்கனுப்புவான். தாயையிழந்து தந்தையைப் பிரிந்த புண்யவதிக்குப் புண்யவதியெனவே பேசிட்டு, மகனை னுப்புவதுகொண்டு, மகவைபாதுகாத்துவந்தாள் மகவளர்க்கும் அறம்வளர்த்தாள் பெண்ணும் வளர்ந்து பேதைப்பருவம் கடந்து பெதும்பைப்பருவம் அடைந்தாள். இச்சமயத்தில் பாபநாசன் காப்புச்சேனையில் தாக்கலாயினன். இதுவரையில் இல ஙான் விடைபெற்றுத் தருமபுரம் போய்த் தாயையும் பெண்ணையும் பார்த்து வர லாம் என்று எண்ணியிருந்தான். அந்த எண்ணம் அன்றேடொழிந்தது. ஆகவே அவர்களைக் காணவேண்டில், தானிருக்கும் இடம் அவர்கள் வந்தாலன்றி இயலாதெனக்கண்டு கப்பற்படிகளுக்கு வேண்டிய பணமும் அனுப்பித் தயவுசெய்து உடனே வந்து சேருமென்று தாய்க்கு எழுதினான். அனுப்பி ஆறுமாதமாயிற்று அறநீதவர் வந்தாரில்லை. உற்றாரிருக்கும் ஊரைவிட்டுப் போகப் பெற்றாளுக்கு மனம் வரவில்லை தருமபுரத்தைவிட்டால் தருணிப்பருவப் பெண்ணுக்கு மணம் கலந்தேதவதெங்ஙனம் என்ற யோசனையும் தடையாய் நின்றது. பெண்ணும் தாயும் கண்ணிலே நின்று கொண்டிருந்ததால் பாபநாசன் தூயாதுகடிதம் எழுதினான், "எல்லாம் வல்லவொருவன், எங்குமுள்ளானுகையால் எல்லாமறிந்து எத்தனைக் செய்வான்" என்று தாயும் துணிந்து தலையன் புதல்வியை அழைத்துக்கொண்டு, தருமமையைவிட்டுப் பிரமைக்குப் போகவெண்ணி அடுத்த கட்டுமரத்தை அடைந்து, கையுறைகொடுத்துக் கைச்சாத்துப்பெற்று கப்பலில் ஏறி கதம் பலகடந்தான். தானேறிச்சென்ற கப்பல் கற்பாறையிற் றாக்குண்டு உடைந்தது. கப்பலில் இருந்தவர்கள் காலனூர் சேர்ந்தார்கள்; அறம் வளர்த்

தாளும் புண்ணியவதியும் எப்படியோ தப்பித்தாக்குற்ற பாறையைத் தம்ம டைக்கலமாகக்கொண்டு உயிர்பெற்று நின்றார்கள்.

இச்சமயத்தில் அப்பாறையை யடுத்து ஒரு கப்பல் அவ்வழிச்சென்றது. இவர்கள் ஒரே சைகை காட்ட, மாலுமி கலத்தை நிறுத்திக் காரியத்தைக் கேட்டான். உதியற்றுத் தமொனும் இருவரையும் காத்தருள்க வென்றிரந்தார்கள். "அம்மா! இக்கப்பலுக்கு நிறைபாரம் இருக்கிறது. நெருக்கிப்பிடித்தால் ஒருவர்க்கிடங்கிடைக்கும். எந்தவொருவர் வந்து சேருகிறதென்று உங்களுக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, முடிவு சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்" என்று மாலுமி சொன்னான். "அம்மா புண்ணியவதி, யானே விருத்தை, காடுவாவென்கிறது. வீடுபோ என்கிறது. யானிருந்தாலென்ன நீயோ இளந்தை; பெற்றுப் பெருகும் பெருக்குடிக்கு முதலாயுள்ளவள், நீயேயேறிக்கொள்" என்னைப் புண்ணியவதி சொல்லுகிறாள். "யானொருபெரும்பாவி. பிறந்த அன்றே தாயை யிழந்தேன் பிற்றைநாளில் தகப்பனைப் பிரிந்தேன். என்னையுமாய் அத்தனுமாய் இருக்கு உன்னையுமிழந்து யாரை நம்பி யான் உயிர் வாழ்வேன் இத்தகைய பாவி யேறியிருலேயே முனையே கப்பல் தகர்ந்தது. மன்னி நாந்தோர மனுஷர் புகுந்தார். இக்கத்துடைகாலி அடிவைத்த இடம் பொடியாயது போவதறிந்துரை. இந்தக் கப்பலில் ஏறினல் அதுவும் தகர்ந்து அத்தனைபேரும் மூத்திநெதியறிவுனில் தடையில்லை நான்மாட்டேன்; நீயே போய் என் கண்ணென்றாய் வளர்த்த என் அண்ணாவைக்கண்டு, உன் கன்னிடலாடுவிரான் இதற்கு நீ கலங்கவேண்டாம் என்றுறுதி கூறுவாயாக" வென்றான். இக்கொடிய காட்சியைக் கண்ணுற்று, கப்பலில் இருந்த போர்வீரனொருவன் எழுந்து "ஐயா, மாலுமியாரே யான் பிறந்தது முதல் ஒரு பெரும்பாவி தந்தையையும் துணைவையையும் இழந்தேன் தாயையும், புதல்வியையும் பிரிந்தேன். முகமறியாத தேசத்தையடைந்தேன் இளந்தினம் கொலையனும் வேலையில் அமர்ந்தேன். இந்தப் பரிதாப நிலைமையில் நிற்கும் இருவரும், என் தாயும் பெண்ணும்போல் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக்காண ஊர் போகிறேன். ஆறுமாதகாலமாய் அவர்களைப்பற்றி ஒரு சங்கதியும் தெரியவில்லை. அவர்களிருந்தாலும் சரி இறந்தாலும் சரி அவர்களைப்போல் தோற்றும் இவர்களைக் காப்பாற்றி என் பாவத்துக்குத் தீர்வு தேடிக்கொள்ளுகிறேன். பெண்களுக்கு இரங்கும் பேயும் கந்தியடையும் என்பார்கள் ஆகவே அட்டி சொல்லாமல் அனுமதி கொடுங்கள்" என்றிரந்தான். இது கேட்டுக் கப்பலின் ஒரு மூலையிலிருந்த ஒரு குட்டரோகி, சட்டென்று எழுந்து ஐயு ஐய அப்படிச் செய்யலாகாது. அவரோ ஆண்மையிற் சிறந்தவர் ஆயிரங்கொலைசெய்தாலும் அரசனுக்கிணைப்படி செய்வதினுல் அவர் பாதகரல்ல. அரசனுக்கும் பாவமில்லை.

'கொலையிற், கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட், டதனொடு, நேர்.

அவர் இவர்க்காக உயிர்மாய்ப்பது சரியன்று, அவர் தானும் சுகமடைந்து பிறர்க்கும் சுகத்தை யுண்டுபண்ண வல்லவர் தனக்கும், கஷ்டம் பிறர்க்கும் கஷ்டமாயுள்ளவன் யானொருவனே. "அக்கால் அவவனைக் காதலித்துக்காண் முதிர்ந்துத்தின்ற பழவினையால், அக்கேபோல் அங்கையொழிய விரலழுகித் துக்கத் தொழுநோய்,, பெற்றனன்னேன். (அவவன் வகண்டு அக்கு கைகளு. அங்கை உள்ளங்கை.) எனக்கு பிரதேசத்தில ஆயிரங்காணிநிலம் இருந்தும் அதன் சுகத்தை அனுபவியாமல் கண்டவர் காறியுமிழ்வதைத் தானமாட்டாமல் ஊர்பே ய்ச்சேரலாம் என்று போகிறேன் அவையும் பெற்றதாயொழிய மற்றவர்களை யொழித்துவிட்டேன், பிரமதேசம் போனபிறகு பெற்றதாயைப்

பற்றி யாதொன்றும் தெரியவில்லை. அங்கேபோய் அவனிக்லாவிடில் சிரிப்பி காதரதான் முடியும். ஆதலால் இவ்விருவர் நிமித்தம் (நீவிழிவதே திறம், ஒருவேளை இந்நற்கருமத்தால் முற்பிறப்பிற் செய்தவினை மறைவுண்டுமே அடுத்த பிறப்பிலாவது சுத்த தேகம்பெற்றுச் சுகித்திருக்கலாம். ஆதலால் இதோ கடலில் குதிக்கிறேன்,, என்று சொல்லிக்கொண்டே குதித்துவிட்டான். இதனால் தாய் பெண் இருவரும் கப்பலில் இடம்பெற்றார்கள். கப்பலும் அறம்வளர்த்தாள் ஏறிய துறையிலேயே போய்ச்சேர்ந்தது.

இது இங்ஙனமாக, கடலிற்குதித்த தொழுநோயாளனுக்கு உப்புநீர் பட்டவே புண்மரத்துப்போய் வைத்தியம் மட்டமாயது. அச்சமயம் சாகத்துணிந்தானாயினும் உயிரைவிட யார்தான் துணிவார்கள். எப்படியோ தலையை மட்டும் கடனீர்மேல் வைத்துக்கொண்டு மிதந்தான். அலையடித்து உடலைக் கரைசேர்த்தது. உடல் நோய் வலிமட்டாகி, உப்பங்காற்று உடலிற்பட்டவே பசிமேலாடியது. பசிருசி அறியாது அல்லவா கண்டதைப் பிடுங்கித்தின்றான் அதில் ஏதோ ஒன்று தான்கொண்ட பெருநோய்க்கு அருமருந்தாயது. தெய்வச்செயலால் தொழுநோய் நீங்க முழுஉடம்பாயினன். நான்செய்தபுண்ணியத்தால் அங்கு ஒரு கப்பல் நீருக்காகத் தங்கியது. மாலுமியைக் கண்டு தானும் அக்கப்பலில் ஏறிக்கொண்டான். தானிருந்த கப்பலிலும் ஏறியகப்பல் விரைவானகதியுடையதாய், முந்தியகப்பல் சேர்ந்த அந்த நிமிஷமே அதே துறைபோய்ச் சேர்ந்தது. கப்பலில் இருந்தவர்கள் யாவரும் குட்டரோகி சுத்தமான அற்புதத்தைப்பேசிக்கொண்டே கரையிறங்கினார்கள்.

முன்சேர்ந்த கப்பல் பயணவிடைச்சீட்டில் குறித்துள்ள குட்டரோகி வெளியே வென்று துறைக்கு அதிகாரி விசாரணை செய்ய, அவன் இவ்விருவருக்காக கடலிற்குதித்தான். அது காரணத்தினாலே இவ்விருவரும் கைசார்ந்து இங்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று அறிவித்தார். இதற்கு மத்தியில், பின் வந்த கப்பலின் மாலுமி துறையதிகாரியிடம் சென்று "இடையில் ஒருவன் கப்பலில் ஏறினான். அவன் குட்டரோகியாயிருந்து கடலிற் குதித்துத் தப்பிப் பிழைத்தவனாம் அவனுக்கு குட்டரோகக்குறி சிறிதும் காணோம். வேண்டிய பரிசோதனையைச் செய்துகொண்டு அவனுக்கு விடைகொடுங்கள்" என்று அறிவித்துக்கொண்டான். கடலிற்குதித்தவன் பிழைத்துவந்தான் என்றால் யாரும் அவனைக்காண ஆசைப்படுவார்களன்றோ? ஆதலால் அதிகாரி விரைவில் அவ்விடம் நோக்கிச்சென்றான். அறம்வளர்த்தாளும் புண்யவதியும் அச்சங்கதிகேட்டு அன்னான் தம்முயிரைக் காத்தருளிய புண்யவான் ஆகவே வேண்டுமென்று அவனிடம் விரைந்து சென்றார்கள். அவர்களைத்தரும புத்திரா ஒருவன் கண்டு "அம்மா அறம்வளர்த்தாள் உங்களைக்காண வேண்டி உன் மகன் இதோ கப்பலில் இறங்கித் தருமபுரம் போக இதோ நிற்கிறான்" என்று சொல்லி அவனின்ற இடத்துக்கு இவர்களை யழைத்துப்போய்த் தருமலிங்கத்தின் முன்னே விட்டான். ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சியால் ஒவென்றலறினார்கள். இது என்ன சந்தடியென்று அதிகாரி திரும்பிவந்தான். அதிகாரி நின்ற இடத்துக்குக் குட்டரோகியைக்கொண்டு வரலாயிற்று அவனைக்கண்ட தருமலிங்கன் "அப்பா என்னுயிர்காத்த ஈசனே, அன்னையைக் காத்த ஆண்டவனே என்னிக் குயிர்கொடுத்த கடவுளியே யென்று வாரியெடுத்து மார்போடுறத் தழுவி உயிரோபோல உடலும் ஒன்றாகும்படி புல்லினான். அதிகாரி காரணம் வினவத் தருமன் "யானிவன் பின்னே; அவன் மண் பெண், இவ்விருவரையும் யான் விட்டுப்பிரிந்து வெகுநாளாயிற்று பிரமதேசத்தில் யாரொரு போர்வீரன் அகுகு வரும்படி எழுதியானுமதாயிற்று ஊராலே கண்டு யான் சிலநாளைக்கு விடைபெற்று வந்தேன். வருமார்க்கத்தில் இப்படி

இப்படி உடைந்தது ஆதலின் எங்கள் மூவரதுயிர் காத்த தேவனிவன்" என்றான் இங்ஙனம் இவரும் கொண்டாட, அதிகாரி "அத்தேவனுக்கு இக்கன்னியைக் காணிக்கையாகக்கொடு" என்றான். அவ்வண்ணமே இசைந்து அந்த இடத்திலேயே அப்பொழுதே அவ்வதிகாரி முன்னிலையிலேயே கல்யாணம் நடந்தேறியது ஆயினும்,

குலனு மோரிலன், கோத்திர மோர்கிலன் குடிமை
நலனு மோரிலன், ஒழுக்கமும் கல்வியும் கண்ணும்
தனமு மோரிலன்; கன்னியத் தத்தம் செய்தானால்,
புகலு மோர்ந்தவன் விதிவழி மதியெனப் புலத்தார்.

என்று சொல்ல இடமில்லை. அவன் திருவெண்காட்டு வேளாளர் குலத்திற் பிறந்தவன். அவன் பேர் சிவபுண்ணியத்தெளிவு. பாபநாசனுக்கும் புண்ணியசோதிக்காரன் என்று தெரியவந்தது. அறம்வளர்த்தாள் புண்யவதி என்று சொன்ன பேரும் இப்பொழுதான் நிலைத்தது. அவர்கள் மிதித்துக் கடலிற் குதித்திராவிடில் இவனை சுத்தமுற்றிரான், இவன் புண்ணியவதி யுயிர்க்குயிரானது போல் பின்னும் உயிர்த்துணைவனாயினன். தனக்குப் பிரமதேசத்திலிருந்த ஆயிரக்காணிநிலத்தை விற்றுவிட்டு, ஊரிலேயே காணி பூமி வாங்கிக்கொண்டான். பாபநாசன் பெருமையைக்கேட்டுப் பிரமதேசத்ததிகாரி மற்றவரினும் இரட்டிப்பு உபகாரச்சம்பளங்கொடுத்து உற்றார் பெற்றாருடன் ஊரிலிருக்கும்படி விடையளித்தார். எல்லோரும் சுகமே வாழ்ந்தனர்

தருமம் எத்தனை தலைகாத்தது பாருங்கள் தமிழகம்.

உ

ஞானாம்பிகை.

(32 பக்கத்தின் தொடர்பு.)

அங்கம் 1, நந்தவனமண்டபமும் மைத்திரியும்
கருணை களம் 2.

மைத்திரி:—
எனது பிரியை கருணை வருகிறேன் என்றகூறியபடி, இன்னும் வரவில்லையே. யாது காரணமோ ஹே ஈசா அந்தப் பாபிகளுடைய ஹிம்சையால். ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்ததோ, எவ்வளவோ காலமாய். சேர்ந்திருந்த, நாங்கள் இலலம் மறைந்து ஒளிந்திருக்கும்படி நேர்ந்ததே. எப்பொழுது எனது கண்மணியைக் காண்பேன் அவளது முத்துப்போன்றவொரு வார்த்தைகளாலும்; தாள் அடங்காத ஆனந்தமடைந்தேனே. மோஹனது கூட்டத்தார் களிற் சிலர் வீதியில் நின்று கொண்டிருந்தார்களே ஒருக்கால் அவர்கள் என்கருணை வரும்போது கண்டு ஹிம்சித்தார்களோ என்னவோ ஓ குயிற்பின்னாம் என் உயிர்த்தோழியைக்கண்டனையோ, அதோ கேட்கிறதே குரல் அது எருடையதென்று கனிப்போம் ஆ எனது பிராணசகியே வந்தாள் வந்தாள் கருணை உன்னை நான் இது வரைக்காணாது பலசிந்தை கொண்டேனே (கட்டிமுத்தமிட்டேன்) எனது சரீரத்தில் ஏன் மொட்டவன் கண்மணி உன்னோடு இது வரை இணைபிரியாது இருந்து இப்பொழுது வேடர்களைக் கண்டமான்கள்போல் ஓடி ஒளியும்படி ஆய்விட்டதே. நமது குருராஜ எப்படித் தவிக்கிறாரோ உனக்கேதேனும் அவர்கள் செய்தியெதிரியுமோ.

கருணை:—அம்மா உன்னைவிட்டுப்பிரிந்தகாலம் முதல் என் மனம் உன்னைவிட்டகலவில்லை, எந்தநிமிஷமும் உன்னையேபார்க்கிறேன் கனவிலும் உன்

லையே காண்கிறேன் அந்த பாவிகளுடைய துக்கத்திலிருந்து நாம் எப்பொழுது விடுபட்டு ஒன்று கூடுவோமோ என் செய்வது! காமவசத்தால் இகரனைம் மெரிந்து கேட்டு நான் முதிர்தலையைக் கண்டேன் அவளையும் இன்று இக்குவரும்படி கூறினேன். இது பரியந்தம் வரவில்லையே யாதுகாரணமோ தெரியவில்லை ஞானாம்பிகை காணுமற்போனது முதல் அன்னபிராசுமின்றி உட்கார்ந்தபடியே இருப்பதாகத் தெரிகிறது முன்போல் ஒருவரிடத்திலும் பேசுவதில்லையாம் எப்பொழுதும் ஞானம் ஞானம் என்று கூறுகிறாராம் அவனது மனைவிக்காத்தலைச் சொல்லி சொல்லி கூறுகைக் கண்ணீரை நதியாகப் பெருக விடுகிறாராம் அந்த வரி யோடு கூட அவன் விளையாவெல்லாம் நினைத்து பெருமூச்சு விடுகிறாராம் வந்த வரி டத்தெல்லாம் பித்தம் பிடித்தவர்போல் அவளைக் காணுத்துக்கத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறாராம் அவனது புத்திப்பிரகாசத்தையும் ரூபலாவண்ணியத் தையும் கீர்த்தியையும் வித்தையிற் தேர்ச்சியையும், அவளோக்கண்டவுடன் உண்டாகும் முகமலர்ச்சியையும் வர்ணிப்பதே காரியமாம் அந்தோ! ஆ, தெய்வமே! எம்தேவியை இனிநாம் எப்பொழுது காண்போம் ஆ அதோ, முதிர்தவந்தான் அவளைக்கேட்டால் அநேக சங்கதியைத்தெரிந்துகொள்ளலாம் இருவரும் இங்கு அவளை முத்தமிட்டார்கள்.

மைத்திரி;—குழந்தாய் உனது ஆனந்தமானமுகத்தைப்பார்த்துவெகு நாளாயிற்று நீ போனவிடமே தெரியாமல் மிக்கவருத்தமாயிருந்தது உன்னைப்பார்த்து வர்களனைவரும் சுகத்தையே அடைவார்களன்றோ.

முதிதா;—அம்மா நான் என்னபண்ரது நான் நம்பதேவியோடே உல்லாசமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தேன் அப்போ ஆகாசத்தில் இருந்து ஒரு கூடு (Balloon) திடீரென்று விழு இறங்கியது அதில் இரண்டு மூன்று வெள்ளைமுகப் பேய்வழிகள் இருந்தான் அவாள் நம்தேவியுடன் பேசராப்போலே, பேசிக்கொண்டிருந்தாகள் தேவியைஎடுத்து அந்தக்கூட்டில் வைத்துகொண்டார்கள் உடனே ஆகாசத்தில் அது பரந்துட்டது,பிறகு எனக்கு அழுகை அழுகையாய்வந்தது வருவாள் என்று காத்துக்கொண்டிருந்தேன் வரகாணும் என்னபண்ரது குருராஜாகேட்டால், என்ன சொல்ரது என்று மயங்கிக்கொண்டிருந்தேன் அப்பொழுது அந்தவழியாகப்போன பித்தியவாதி என்னைக்கண்டு என்டி அழுரை என்றுகேட்டார் நான் தயங்கித் தயங்கி நின்னேன், அவன் கையைப் பிடித்து க்கொண்டு சொல்லையா இல்லையா என்றான் அப்போ அவனாம்படை யாண்டயுதும் வந்து இல்லாத வீச்செல்லாம் வீச்சுறான்நான் ஒன்றுக்கும்பதில் சொல்லல்லே அந்தக்கட்டாலே போரவன்கள் ஒன்னுகூடிக்கிண்டுதான் இப்படியெல்லாம் பண்ணுக்கள் போலத் தோணரது பிறகு காளுப்பயித்தியம் பிடித்தது வன் போய் ஒன்றும்தெரியாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தேன் எங்கங்கேயோ போனேன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை அப்படியெல்லாம் தொர்ந்தாய்விட்டது போந்துக்கு விதியில் ;போம்பொழுது நம்ம குருனு என்னைக்கண்டு இங்கு வரச் சொன்னா; வந்தேன் எப்படி நம்ம குருனு என்னைக்கொண்டு இருக்குவராசொன்னா ரெண்டேன் எப்படி நம்மதேவியை இனிக்காண்பேனென்று (கண்ணீர் பெருக்கி நின்றான்

மைத்திரி;—குழந்தாய் என்ன நீயும் இப்படித்துக்கப்படுகிறாய் என்னமோ நாம்பிரிந்து அலையும்படி பூர்வகருமம் எதையார் மாற்றமுடியும்நாம் சீக்கிரத்தில் ஒன்றுசேர்ந்து ஆனந்தமாகவே இருப்போம்.

களம் 3.

முழு வேஷம்.

ஹம்ஸனது சபை.

ஹம்ஸன். நண்ப, விவேகனே! உன்னோடு நான் ஒரு நாள் பேசாமலிருந்தால் எனக்கு மிகத்துக்கமாய் இருக்கிறது. நான் உன்னை என்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளுவதற்கு வெகுகாலமாய்பிரயாசைப்பட்டு முடியாமல்போய்விட்டதன்றோ, ஆயினும் எனது பாக்கியத்தாற்றான் நீ இப்பொழுது என்னிடத்தில் இருக்க நேர்ந்தது.

விவேகன். பிரபோ, என்போலியர்கள் தங்களைப்போன்ற சித்த சுத்திவந்தவர்களிடத்திலேயே, வருவதற்குப்பிரியப்படுவார்கள் எங்களது பூர்வ புண்ணியமே, குருராஜனும் தனது புத்திரி, ஞானாம்பிகையை தமக்குக்கொடுக்க வேண்டுமென, எண்ணியிருக்கிறாரெனத்தெரிகிறது, தங்களது; பாக்கியமே, பாக்கியம்.

ஹம்ஸன். நண்ப, நீ சொல்வதை வாஸ்தவமென்று நான் எண்ணவில்லை. நான் எங்கே, ஞானாம்பிகை எங்கே, அவளது குணநிசயங்களை, நமது பண்டிதையால், கேட்டேன், ஆ! ஆ! அத்தகைய பெண் இப்பூவுலகத்தில் அபூர்வமே (பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஞானவாந்மாம் ப்ரபத்யதே) என்றபடி அநேக ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணிய கருமத்தின் பரிபாகத்தாலும், சாந்தியாதி ஐசுவரிய ஸம்பத்தாலுமன்றோ, அவளை யடையவேண்டும். என் போன்ற அராஜிஷ்டர்களுக்கு, அந்த மனோன்மணி கிடைக்கப்போகிறாளா ஏதோ நீ பரிஹாஸம் பண்ணுகிறாய்! நான் ஒருபோதும் அதை நம்பேன். அவளது குணநிசயங்களை கேட்கும்போது அவளது குணங்களில் நூற்றில் ஒரு பங்குகூட என்னிடத்தில் இல்லையே; அல்லது அவளது பிதா குருராஜனது, ஐசுவரியத்தைப்பார்க்கிலும் மிக்க ஐசுவரியவந்தனாய் இருந்தாலும், ஒருக்கால் நினைக்கலாம் அப்படியுமில்லை, ரூபத்தாலோ வெளியில் அவள் இவ்வுலகத்தையெல்லாம் பிரகாசிக்கிற ஞானசந்திரிகையாய் இருக்கிறாள் அங்ஙனமும் சாத்தியமில்லை, ஆனதால் நீர் சொல்வது என் மனதையறிவதற்கே யென்றுநினைக்கிறேன்.

விவேகன். ஐய! தாம் அங்ஙனம் நினைக்கலாகாது தங்கட்கு ஒரு குறைவுமில்லை தாங்களே குருராஜனுக்கு மருமகனாகவும் அவர் ராஜ்யத்திற்கு பாத்யஸ்தராகவுமாகப்போகிறீர்கள். அதை நான் செவ்வையாய் அறிவேன்.

வைராக்யன். ராஜனே தாம் கூறியது வெகு அழகு தங்களையன்றி, ஞானாம்பிகை ஒருபோதும் வேறொருவரை மாலையிடாள்; அவளுக்கு நம் போலியர் கூட்டத்திலேயே பிரீதியென்று கேழ்விப்பற்றிருக்கிறேன். இந்த உலகத்திலுள்ள உத்தமர்களுக்குள் மேம்பட்டவளை அவளை அற்பமான, போக இச்சையுள்ள மூடர்கள் அடையமுடியாது.

க்ஷீணே புண்ணியே மர்த்யலோகம் விசந்தி

ததா இஹகர்ம சிதோ லோக: க்ஷீயதே
ஏவமேவா முத்ர புண்ணிய சிதோலோக: க்ஷீயதே;

என்றபடி கர்மத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட இந்த லோகமும் நசித்துவிடுகிறது, அங்ஙனமே புண்ணியத்தால் சம்பாதித்த ஸ்வர்க்கலோகமும், நசித்துவிடுகிறது. என்று இகலோக பரலோக போகங்களில் இச்சை வைக்காத மஹா புருஷனையே அவள் அடைய விரும்புவாள். அவளது அழகையும், குணத்தையும், அவளது தோழி யினிடத்து கேட்டேன், மிக்க ஆச்சரியமாயிருக்கிறது அவள் எப்போதும் ஆநந்தமாகவே இருக்கிறவழக்கமாம் ஒருபோதும் விருதாவார்த்தையைப் பேசுகிறதில்லையாம். எப்போதும் சாதுக்களைக்கண்டால் முகம் மலர்ந்துவிடுமாம், ஸத்வருக் கூடவெனி என்ற ஹாரத்தை அணிந்து இருக்கிறாள், தனது மைத்திரி கருணை முதிதை உபேக்ஷை முதலிய தோழிகளைவிட்டு ஒருபோதும் பிரிவதில்லையாம். அவ

வது ஜோதி சுயம்பிரகாசமாய் இருக்கிறதாம் அவன் எப்பொழுதும் நிர்மலசித்த முள்ளவனாம். அவன் சத்தியத்தையே பேசுவானாம். அவனுக்கு எப்போதும் ஏகாந் தத்திலேயே பிரியமாம், எக்காலத்திலும் சிரித்த முகமாய் யார் வந்தாலும் அன்பு வார்த்தையையுடையவனாம், அத்தகைய பாக்கியவதி தங்களைப்போன்றவர்கட் கே உரித்தானதென்று நான் எண்ணுகிறேன், குருநாதரும் தங்களுக்கேற்ற புருஷனை ப்பார் அவரேயும் ஒரு நாள் தங்களது பிரம்மாலயம் வந்ததாம் ஆதலால் ஒருபோ தும் நாம் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை.

(யாசகன்-சேவகன்.) ராஜாதிராஜ தங்களைப்பார்ப்பதற்கு மோஹனனது பட் டணத்திலிருந்து ஒரு பிரபு வந்திருக்கிறார். ஆஸ்தானத்தில் இருக்கிறார் வெகு முசிச் சலிருக்கிறார். முகம் மிகக்கோபமாய் இருக்கிறது. பேசுகிற வார்த்தை, மிக்கப்பயத் தை உண்டாக்கிறது. தைரியமாய் மீசையை முறுக்கிக்கொள்கிறார். மூன்றுக்குப்பின் விரோதமாய்ப்பேசுகிறார் தங்களைத்தெரிசனம்பண்ண வேண்டுமென்கிறார்

ஹேமலன். மந்திரி, அவன் சொல்லுவதற்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறது

(மந்திரி விவேகன்) சுவாமி நாம் சொல்லவேண்டுவது தான் சும்மா என்ன செ ய்துவிடமுடியும். வருவன வருக. போவன போகுக. ஆனதால் உடனே வரவழைத் து விஷயத்தைக்கேட்க வேண்டியதவசியமே. சேவக! அவரை, அழைத்துவா

கோபன். இது என்ன சபை நாம் வந்து இரண்டு மணியாயிற்று கேள்விமுறை யில்லை, இதென்ன ராஜ்யம் உமது அரசன் மோஹனது சமயமன்றோ, மகிமை யுள்ளது. ஓ ராஜனே உமது அரசர் தமக்கு ஒரு பத்திரிகை கொடுத்திருக்கிறார். (என்று மேஜையில் வைத்தான்)

ஹேமலன். மந்திரி அதை எடுத்துப்பார்க்க.

விவேகன். படிக்கிறேன் மோஹனபுரத்தரசனான ஹேமலராஜனுக்கு அவி த்யாபுரத்தரசனான மோஹ ராஜன் தெரிவிப்பது யாதெனில் உமது அரசாட்சி யையாராய்ந்துவரும் படிக்கும் உம்முடன் பேசுவதற்கும் மாத்ஸர்யனை அனுப்பி யிருந்தேனன்றோ. அவர் சுகத்துடன் அவரது கௌரவத்திற்குத்தக்க மரியாதை செய்யவில்லையென்றும் அவருடன் சரியாகப் பேசவில்லையென்றும் சொல்லுகிறது உம்முடைய ராஜ்யமெங்கே என்னுடைய ராஜ்யமெங்கே காண் கின்றதா உம்மை ஒரு கொடியில் நசுக்கிவிட முடியாதா இதுவரையில் காருண்ணியத்தால் பொறுத்திருக்கிறோம், இனி ஒரு க்ஷணமேனும் தாமதியோம், ஆனதால் இக்கடி தங்கண்டவுடன் எம்மோடு யுத்தத்திற்கு வரசித்தமாய் இருக்கவேண்டும். தெரி வித்தோம்.

இங்ஙனம்,

மோஹபதி

ஹேமலன். நாம் ஒருபோதும் ஒருவரையும் அவமானப்படுத்தவில்லையே, இது என்ன விபரீதமாயிருக்கிறது, என்ன இவ்வரசன் இவ்வளவு மதியீனமாய் எழுதியிருக்கிறார் இல்லாத குற்றத்தை நம்மிடத்தில் சுமத்தி இருக்கிறார், இதுவும் நம கருமத்தின் வலியே, மந்திரி, இவருக்கு என்ன உத்தரமளிப்பாம்.

கோபன். தங்கள் சமாசாரம் எனக்குத்தெரியாதா, தாங்கள் அப்படிச்செய் யாமலிருந்தால் எழுதுவார்களா தங்களது ராஜ்யமும் ஐசுவரியமும் போகத் தான் இப்படிச் செய்தீர்கள்.

யதார்த்தன். ஓ ஐயரே? சற்று நில்லும் உம்மையார் கேட்டார் ஏன் தடபுட லாய் பேசுகிறீர். சும்மா இரும், உமது சொரூபமெனக்குத்தெரியும் அந்தகாரம் கன், தம்பியன் ஜோயாயிடத்தில் சொல்வது, உமது அரசன் வாழ்வை.

மந்திரி. ஐய அவரது நாமமேயென்ன?

கோபன். கோப பிரபு என்பார்கள் மூன்று லோகத்தையும் எரித்துவிட வைக்க சாமார்த்தியமுண்டு. என் தலைப்பட்டவர்கள் லோகத்தில் அபூர்வம் எனது தலைமையும் அத்தகைய பெருமை உடையவரே, ஆனதால் என்னை இவ் வாக்க வண்ணவேண்டாம்.

இல்லறம்.

இல்லறம் என்பது பிரமசாரி ஆசிரமத்திலிருந்து வழுவாது தமதினத்தில் நல்லொழுக்கமுள்ள பெண்ணை மணந்து கிரகஸ்தாசிரமம் பெற்று சற்குணத்தோ டொழுகி

"சந்ததிக்கழகு வந்திசெய்யாமை"

எனும் ஔவையார் திருவாய் மொழியை அந்தரங்க அன்பாய் அனுதின மும் சிந்தித்துத்தத்தம் மனைவியோடு கூடிவாழ்ந்து மலடுசெய்யாது

"சான்றோரென்கை யீன்றோர்க்கழகு"

எனும் அருமை மொழிக்கேற்ப அறிவுடைய புத்திரர்களை தம்வம் சவிர்த்தி க்கழகுசெய்தும்படி உண்டாகுக என கடவுளருள்பெற

"நூன்முறைதெரிந்து சீலத்தொழுகு"

எனும் வாக்கியத்தின்படி நீதி நூல்களை நன்காராய்ந்தறிந்தபடி நடந்து கொள்வதில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் இந்நான்கினையுமிலகுவா யடைவது திண்ணமேயாயினும்

"அறம்புகழ்கேண்மை பெருமையிந்நான்கும்
பிறன்றாரநச்சுவார்ச்சேரா—பிறன்றார
நச்சுவார்ச் சேரும்பகைபழிபாவமென்
றச்சத்தோடின் னாற்பொருள்"

என்று தமிழ்ச்சங்கத்தவர்களால் நன்மலரொக்க மாக்கியுள செய்யுட்களா லமைந்த நாலடியார் சொலும் அருமைவாக்கியத்தின்படி மேற்கூறியுள்ள அறம், புகழ், கேண்மை, பெருமைமுதலியாவும் பிறன் மனைவியை இச்சிப்பவரைச் சேரா மல் அவைகட்குப்பிரதி பகை, பழி, பாவம், இந்நான்கும் மற்று மிவைபோல்வன வும் சேருமாதலின்

"பிறன்மனைபுகாமையறமெனத்தகும்"

எனும் ஔவையார் அமுதமொழியைக்கடைப்பிடித்து அயலானமனைவியை விரும்பாதிருத்தலே சிறந்ததர்மமென நன்குணராவதோடு

"அம்பிதுணையாக வாழிழிந்தவரொக்குங்
கொம்மை முலைபகர்வார் கொண்டாட்டம்—இம்மை
மறுமைக்கு நன்றன்று மாகிதியும் போக்கி
வெறுமைக்கு வித்தாய்விடும்."

என்பது தன்மனைவியினிடத்தே அனுபவிக்கத்தக்க காமவின்பத்தைக்கு விபலாமெ முலைகளைவிற்கின்ற பரத்தையரிடத்திலே அனுபவிக்கப்புகுந்தவனை உடத்திலேறி கடக்கத்தக்க ஆற்றைத்தாண்டிச்செல அம்பியின் மீதேறிச்செ ன்று வெள்ளத்திலே மிழ்ந்து உயிரையிழந்தல்போல் இப்பிறப்பில் நல்வல்லாறும் க்கைப்பொருளையுமிழந்து பழிபாவங்களையுமடைந்து மேகநோய்கொண்டு உயி ரையிழப்பதுமல்லாமல வருபிறப்பிற்கும் நல்லல்லாறும் இகழப்படுவான் என

ஔவையார் அருமைத்திருவாய் மொழியைக் கனம்பாடம்செய்து தந்தம் சமயா சாரங்களைக் கைக்கொண்டு [illegible] கடவுளாகிய சிவபிரான் திருமால் முதலிய மூர்த் தங்களிருக்கும் ஆலயங்களுக்கேகித் திருவடிக்கர்ச்சித்து பூசித்தவுடனே

" அப்ப நீயம்மை நீயைய னுநீயன்புடைய
மாமனுமாமியு நீ
யொப்புடைய மாதருமொண் பொருளு நீ யொருகுலமுஞ்
சுற்றமுமோரூரு நீ
துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய் நீ துணையாயென்
னெஞ்சத்துறப்பிப்பாய் நீ
யிப்பொனீ யிம்மணி நீயிம் முத்து நீ யிறைவ நீ
யேறூர்ந்த செல்வ நீயே "

எனச்சிவபிரான் மீது ஆனந்தத்திருவருளால் திருத்தாண்டகம் பாடிய திரு நாவுக்கரசு சுவாமிகள் முதலிய திருத்தொண்டர்கள் [illegible] திருவடிகளையும் ஆழ்வாராதியர் திருவடிகளையும் [illegible] இவர்கட்கும் குருபூசை முதலிய வைபவங்கள் நடத்தி [illegible]

" கறைகண்டன் கழலடியே [illegible]
கணம்புல்ல நம்பிக்கும் [illegible] க்குமடியேன்
நிறைகொண்ட சிந்தை [illegible] நெல்வேலிவென்ற
நின்ற சீர்நெடுமாற [illegible] க்குமடியேன்
துறைக்கொண்ட செம்ப [illegible] இருள்கடிந்தசோதித்
தொன்மயிலை வாயி [illegible] அடியார்க்குமடியேன்
அறைகொண்டவேல் நம்பி முனையடுவார்க்கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரிலம்மானுக்காளே "

எனும் திருத்தொண்டத் தொகைகளோடு [illegible] தோத்திரப் பாட்டுடன்

" என்னனுமோர்கல்வி யாதொருவன் யார்க்கெனினுந்
தன்னால் முடிவதெனிற்றானே முடித்தறலே
சொன்னான் முடித்தலிடையாருஞ் சொல்லுதலும்
மன்னான் மறுத்துப்புரிதல் கடைப்பான்மையதே "

என்று கச்சியப்பசிவாச்சாரியார் அருமைத்திருவாய் மலர்மொழிக்கிணங்கத் திருத்தொண்டர்க்குத் தொண்டர்களாகிய அன்பர்களுக்குத் தன்னாற் செய்யக் கூடிய வுதவியை அவர்கள் பன்முறை கேட்டு இரந்தபின் கொடுத்து சிறப்பிழக்காமலும் கேட்டவுடனே செய்தும் அவர்கள் தன்னை வேண்டுதற்கு முன்குறிப்பறிந்து செய்தும் மேலான புண்ணியத்தை வளரச்செய்து பூபுகழ நடந்தவரே புண்ணிய புருஷர்கள் அவர்கள் கொண்டாடுதல் இல்லறம்.

மு. திருமாலழகுப்பிள்ளை,
முனையவேலர் சங்கம்.

97005

கோட்டை ஆசிரியர் அ. வெங்கடேசவாதர் [illegible]
[illegible]
[illegible] ஆரிய மித்திரன்
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ஆரியனை [illegible]
இக்கனி [illegible] ஆரியனைச் சிறப்பித்துச் சொல்லியது.

விளம்பரம்.

ஆரியன் என்னும் இப்பத்திரிகைக்குக் கொடுக்கப்படும் 2-வது [illegible] பத்திரிகை [illegible] பெரியோர்களும் வித்வான்களும் [illegible] அவர்களுக்கு பத்திரிகை [illegible] [illegible] கம்பிகளை [illegible] [illegible] பத்திரமாய் எழுதி [illegible] [illegible] பற்றவர்கள் [illegible]

பத்திராதிபர்.

மாற்றுப்பத்திரிகைகள்.

அடியிற்கண்ட பத்திராதிபர்கள் தங்கள் [illegible] நம் ஆரியனை [illegible] மாற்றுப்பத்திரிகைகளை [illegible] நமது மனப்பூர்வமான வந்தனத்தை செலுத்துகிறோம்.

1.	Hindu	Madras.
2.	Aryan Massenger	Lahore.
3.	சுதேசமித்திரன்	சென்னை.
4.	[illegible]	...
5.	இந்து தேசன்	...
6.	[illegible]	...
7.	[illegible]	நாகபட்டணம்.
8.	[illegible] பத்திரிகை	திருவாரூர்.
9.	ஆரியமித்திரன்	[illegible]
10.	[illegible]	[illegible]
11.	[illegible]	கோயமுத்தூர்.
12.	[illegible]	கோயமுத்தூர்.

வர்த்தமானக் குறிப்புகள்.

(o)

வித்தை நிலைமை இந்த இந்தியாவில் விசேஷமாக [illegible] உபாத்தியாயர்களே [illegible] [illegible] கள், [illegible] 10-வது வகுப்பு [illegible] இப்போது [illegible] [illegible] இப்போது நாம [illegible] [illegible] இப்போது இங்கிலீஷ் [illegible] [illegible] உபாத்தியாயர் [illegible] 7-வது வகுப்பு முதல் B. A. L. T. வரை உபாத்தியாயர்கள் [illegible] [illegible] அதாவது 1907-ம் [illegible] [illegible] வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழ்ச் சங்கத்தின் வேலை.

செந்தமிழ் [illegible] 4-வது தமிழ்ச்சங்கத்தின் [illegible] ஆரம்பிக்க [illegible] தமிழ் [illegible] வருகிறார்கள் [illegible] [illegible] 30-ம் [illegible] ஸ்ரீ [illegible] [illegible] தமிழ் [illegible] இங்கிலீஷ் பாஷையைப் [illegible] [illegible] தமிழ் [illegible] அதிசயமன்றோ?